An. et vol. XXXXII 28 Octobris 1950 (Ser. II, v. XVII) - N. 14

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

Conto corrente con la Posta

SUMMARIUM

Acta Pii Pp. XII: Constitutiones Apostolicae, p. 705 - Litterae Apostolicae, p. 714 - Epistulae, p. 724 - Allocutiones, p. 734.

Acta SS. Congregationum: *S. S. C. S. Officii*: Decretum, p. 739 - *S. C. de Propaganda Fide*: Decretum, p. 740 - *S. C. Rituum*: Decreta in causis pro beatificatione Servorum Dei, p. 741.

Acta Tribunalium: *S. R. Rota*: Citationes edictales, p. 745.

Diarium Romanae Curiae: Segreteria di Stato: Nomine e Onorificenze - Necrologio, pp. 747-752.

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · L

Directio:
Palazzo Apostolico — Città del Vaticano

Administratio:
Libreria Editrice Vaticana

Pretium annuae subnotationis: In Italia, Lib. 800
In Europa, Lib. 2000; extra Europam $ 4

Pretium unius fasciculi: In Italia, Lib. 75
In Europa, Lib. 180; extra Europam $ 0,35

Libraria Vaticana subnotatoribus fasciculos Commentarii mittere potest etiam via aërea, charta indica impressos.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XXXXII, n. 14 – 28 Octobris 1950

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

PAG.

I. DE KILIMANJARO (Tangaënsis). *Amplissima plerumque.* – Vicariatus Apostolici de Kilimanjaro territorium bipartitur et nova erigitur Praefectura Apostolica Tangaënsis. – 18 Aprilis 1950 705

II. GUAYAQUILENSIS (Galapagensis). *Peramplum quarumdam.* – A dioecesis Guayaquilensis territorio insulae vulgo « Galápagos » separantur, quarum territorium in Praefecturam Apostolicam Galapagensem nomine erigitur. – 6 Maii 1950 707

III. CAFAELANDENSIS (Linensis). *Apostolicis sub plumbo.* – Dioecesis Cafaelandensis sedes episcopalis transfertur et eius appellatio Linensis nomine mutatur. – 27 Maii 1950 709

IV. MEXICANA (Tolucensis). *Si tam amplo.* – A Mexicanae Archidioecesis territorio quaedam occidentalis pars distrahitur, quae in novam erigitur dioecesim Tolucensem nomine nuncupandam. – 4 Iunii 1950 711

LITTERAE APOSTOLICAE

I. *Quae inclytae regionis.* – Templum « ad Arcem » nuncupatum, Deo in honorem S. Francisci Assisiensis, Viterbii exsistens, Basilicae Minoris titulo ac privilegiis cohonestatur. – 9 Decembris 1949 714

II. *Melitam Insulam.* – Ecclesia Deo in honorem Sanctae Helenae, viduae, dicata, in loco, vulgo « Birchircara » appellato, intra fines Melitensis archidioecesis, titulo Basilicae Minoris condecoratur. – 18 Ianuarii 1950 . . 716

III. « *Ex hoc* ». – Ecclesia Deo in honorem B. Mariae Virginis salutatae ab Angelo dicata, Drepanensis urbis ac dioecesis, Basilicae Minoris titulo honoribusque augetur. – 25 Martii 1950 717

IV. *Quodsi fortitudo.* – Venerabilis Dei Famula Maria De Mattias, virgo, Instituti Sororum ab Adoratione Pretiosissimi Sanguinis Fundatrix, Beata renuntiatur. – 1 Octobris 1950 719

EPISTULAE

I. *Altero exeunte saeculo.* – Ad Exc^mum P. D. Mesrop Habozian, Archiepiscopum tit. Camachenum, Abbatem Generalem Ordinis Mechitaristarum Vindobonensis ac Rev^mum P. Serapionem Uluhogian, Abbatem Generalem Ordinis Mechitaristarum Venetiarum: altero exeunte saeculo ab obitu Petri Mechitar, Ordinis Institutoris. – 2 Augusti 1950 724

PAG.

II. *Perlibenti quidem.* – Ad Em^um P. D. Petrum tit. S. Crucis in Hierusalem S. R. E. Presb. Cardinalem Fumasoni Biondi, S. Congregationis de Propaganda Fide Praefectum, ob Conventum de Sacris Missionibus Romae celebrandum. – 9 Augusti 1950 725

III. *Ihr findet.* – Christifidelibus e lingua germanica, ob Conventum annuum in urbe Passau coadunatis. – 16 Augusti 1950 728

ALLOCUTIONES

I. Ad eos qui interfuerunt tertio Thomistico internationali Conventui, Romae habito. – 17 Septembris 1950 . 734

II. Ad docentes et alumnos Universitatum Studiorum et Scholarum e Gallia Romam peregrinantes. – 21 Septembris 1950 735

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

Decretum. Proscriptio libri. – 2 Octobris 1950 739

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

Brisbanen.-Toowoombaen. – Decretum. De finium Dioecesium mutatione. – 5 Maii 1950 740

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I. *Romana seu Anagnina.* – Decretum de « Tuto » pro beatificatione Ven. S. D. Mariae De Mattias, fundatricis Sororum Adoratricum Pretiosissimi Sanguinis. – 3 Septembris 1950 . . 741

II. *Marianopolitana.* – Decretum de miraculis pro beatificatione Ven. S. D. Margaritae Bourgeoys, fundatricis Congregationis a Domina Nostra. – 3 Septembris 1950 742

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales:

I. *Buffalen.* – Nullitatis matrimonii (Drago-Privitera). – 11 Octobris 1950 . 745

II. *Romana.* – Nullitatis matrimonii (Santi-Mattioli). – 14 Octobris 1950 . . 746

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Segreteria di Stato: *Nomine e Onorificenze* 747

Necrologio 752

An. et vol. XXXXII 28 Octobris 1950 (Ser. II, v. XVII) – N. 14

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XII

CONSTITUTIONES APOSTOLICAE

I

DE KILIMANJARO (TANGAËNSIS)

VICARIATUS APOSTOLICI DE KILIMANJARO TERRITORIUM BIPARTITUR ET NOVA ERIGITUR PRAEFECTURA APOSTOLICA TANGAËNSIS.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Amplissima plerumque Missionum inter gentes adhuc evangelica carentes luce territoria maxime iuvat dismembrare et novas erigere Missiones, apostolicis aliorum Evangelii praeconum curis concredendas. Quod quidem munus ad Sanctam Sedem unice spectare dignoscitur. Peropportunum itaque visum est venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, regimini Sacri Consilii Christiano Propagando Nomini praepositis, territorium Vicariatus Apostolici de Kilimanjaro in Africa Orientali Britannica, sollertibus sodalium Congregationis S. Spiritus curis concrediti, bipartire et novam ibidem Praefecturam Apostolicam constituere. Habito igitur venerabilis Fratris Davidis Mathew, Archiepiscopi titularis Apameni in Bithynia et Delegati Apostolici in Africa Orientali et Occidentali Britannica, favorabili voto, Patres illi Cardinales, facultatibus utentes sibi a Nobis peculiariter pro toto hoc iubilari anno concessis, in plenariis comitiis die tertia proxime elapsa huius mensis, omnibus mature perpensis, atque attentis incrementis, quae po-

stremis hisce annis sodales Instituti a Caritate (vulgo Patres Rosminiani) iam ab anno millesimo nongentesimo quadragesimo quinto in orientali illius Vicariatus parte missionali incumbentes labori in catholica fide diffundenda retulerunt, ipsam orientalem quam diximus Vicariatus Apostolici de Kilimanjaro portionem, districtus nempe civiles de *Tanga,* de *Pangani,* de *Hendeni* et de *Lushoto,* idest provinciam civilem de *Tanga,* districtu de *Pare* excepto, complectentem, ab illius Vicariatus territorio seiunxerunt et exinde novam Praefecturam Apostolicam, « Tangaënsem » nuncupandam, erexerunt eamque sedulis sodalium memorati Instituti a Caritate curis, ad Apostolicae tamen Sedis beneplacitum, committendam decreverunt. Nos vero hanc Sacrae Congregationis de Propaganda Fide sententiam adprobantes ac ratam habentes, suprema auctoritate Nostra confirmamus et ideo harum Litterarum vi Praefecturam Apostolicam Tangaënsem ita erectam et constitutam decernimus ac declaramus. Novae itaque huic Praefecturae Apostolicae eiusque pro tempore Praesulibus omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae in catholico orbe Praefecturae Apostolicae earumque Antistites iure communi fruuntur et gaudent eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur. Quae omnia uti supra disposta et constituta, rata ac valida esse et fore volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis aut excerptis, manu tamen alicuius notari publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, commissionis, statuti, confirmationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero ausu temerario id attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die duo de vicesima Aprilis mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

P. Card. FUMASONI BIONDI
S. C. de Propaganda Fide Praefectus

† Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleuc., *Dec. Proton. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 30. – Al. Trussardi.

II

GUAYAQUILENSIS
(GALAPAGENSIS)

A DIOECESIS GUAYAQUILENSIS TERRITORIO INSULAE VULGO « GALÁPAGOS » SEPARANTUR, QUARUM TERRITORIUM IN PRAEFECTURAM APOSTOLICAM GALAPAGENSEM NOMINE ERIGITUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Peramplum quarumdam dioecesium territorium dismembrare peropportunum videtur, aliasque ecclesiasticas condere circumscriptiones maxime iuvat, in quibus Pastores ovibus suis pabulum facilius satiusque praebere queant. Quo moti consilio, lubentissime preces excipiendas censuimus, quibus venerabilis Frater Ioseph Felix Heredia Zurita, Episcopus Guayaquilensis, a Nobis enixe postulavit, ut a sua dioecesi *Galápagos* insulas seiungere, ad novam ibidem Praefecturam Apostolicam constituendam, decernamus, quo spiritualibus christifidelium illic commorantium necessitatibus plenius consuli possit. Audito itaque venerabili Fratre Ephraem Forni, Archiepiscopo titulari Darnitano, in Republica Aequatoriana Nuntio Apostolico, de venerabilis Fratris Nostri S. R. E. Cardinalis S. Congregationis Consistorialis a Secretis consilio, atque suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, a praefatae dioecesis Guayaquilensis territorio insulas *Galápagos,* quibus nomen *Isabela, Fernandina, S. Salvador, Santa Cruz, S. Cristobal,* et ceteras minores circumstantes insulas, ad memoratam Guayaquilensem dioecesim hucusque pertinentes, separamus et totum harum insularum territorium in novam erigimus et constituimus Praefecturam Apostolicam, *Galapagensem* nuncupandam, Sacrae Congregationis de Propaganda Fide iurisdictioni ad iuris tramitem plene subiiciendam. Huic itaque novae Praefecturae eiusque pro tempore Praefectis Apostolicis omnia tribuimus iura, privilegia, honores et potestates, quibus ceterae in orbe Praefecturae Apostolicae earumque Praesules iure communi fruuntur, eosque pariter iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstriguntur. Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad

exsecutionem mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Republica Aequatoriana Nostrum Nuntium deputamus, vel illum, qui in exsecutionis actu eidem Nuntiaturae praesit, et ipsi necessarias et opportunas tribuimus facultates, etiam subdelegandi ad effectum de quo agitur quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, eique onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem, cum primum fas erit, peractae exsecutionis actorum authenticum exemplar transmittendi. Haec autem universa quae a Nobis decreta sunt, rata ac valida esse et fore volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Harum vero Litterarum transumptis vel excerptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem, quae hisce praesentibus haberetur ostensis. Nemini vero hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, subiectionis, statuti, deputationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis autem id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die sexta Maii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

Arthurus Mazzoni, *Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 43. – Al. Trussardi.

III

CAFAELANDENSIS
(LINENSIS)

DIOECESIS CAFAELANDENSIS SEDES EPISCOPALIS TRANSFERTUR ET EIUS APPELLATIO LINENSIS NOMINE MUTATUR.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Apostolicis sub plumbo Litteris *Ea est in praesenti,* a fel. rec. Pio Undecimo, Decessore Nostro, die vicesima prima Iunii mensis, anno millesimo nongentesimo vicesimo sexto, datis, latissimo dioecesis Botucatuensis territorio dismembrato, nova erecta est dioecesis Cafaelandensis, cuius episcopalis sedes et cathedra Cafelandiae constituta et S. Elisabeth, Hungariae Reginae, ecclesia in cathedralem evecta. Quum vero, postremis potissimum hisce annis, *Lins* urbs tantum susceperit incrementum ut princeps dioecesis Cafaelandensis evaserit urbs, et aptior visa sit Episcopi sedes, quippe quae commodioribus pluribus viis terrestribus et aëreis cum ceteris dioeceseos urbibus et oppidis coniuncta est, quaeque humano civilique cultu et oeconomicis operibus praestat, seminariumque minus dioecesanum in ea exstat, venerabilis Frater Henricus Gelain, hodiernus dioecesis istius Episcopus, ceteris ecclesiasticae provinciae S. Pauli in Brasilia Antistitibus consentientibus, ab Apostolica Sede postulavit, ut sedes episcopalis et cathedra a *Cafelandia* urbe in memoratam *Lins* urbem transferri nomenque dioecesis in *Linensem* mutari possit. Sacra vero Congregatio Consistorialibus Negotiis praeposita, audito venerabili Fratre Carolo Chiarlo, Archiepiscopo titulari Amideno et in Brasiliana Republica Nuntio Apostolico, facultatibus utens, sibi a Nobis per totum hunc iubilarem annum concessis, omnibus mature perpensis, ac certa scientia, praefatis precibus libenter annuere censuit, et, suppleto, quatenus opus sit, aliorum interesse habentium aut habere praesumentium consensu, ea quae sequuntur decrevit: 1) Sedes et Cathedra Episcopalis dioecesis Cafaelandensis, hactenus Cafelandiae exstans, ab hac urbe ad *Lins* urbem transfertur; quae idcirco ad civitatis episcopalis gradum et dignitatem evehitur cum omnibus iuribus, privilegiis et praerogativis, quibus ceterae episcopales sedes pollent; 2) Dioecesis Cafaelandensis eiusque pro tempore Episcopus in po-

sterum *Linensis* nuncupabitur; eademque suffraganea, ut antea, manebit metropolitanae Ecclesiae S. Pauli in Brasilia; 3) Ecclesia paroecialis, Deo in honorem S. Antonii Confessoris et Doctoris dicata, in *Lins* urbe exstans, ad Cathedralis Ecclesiae gradum evehitur; antiqua tamen Ecclesia Cathedralis Cafaelandensis concathedralis titulo posthac decorabitur; 4) Curia quoque dioecesana pariter in *Lins* urbem transfertur, una cum omnibus documentis et actis ad dioecesim spectantibus, in eius archivo religiose asservandis.

Nos vero hanc S. Congregationis Consistorialis sententiam adprobantes ac ratam habentes eam suprema auctoritate Nostra, harum Litterarum vi, confirmamus et omnia uti supra disposita et constituta valida esse et fore volumus et iubemus, contrariis quibuslibet minime obstantibus. Ad quae omnia vero exsequenda deputamus praefatum venerabilem Fratrem in Brasiliana Republica Nuntium Apostolicum, vel eum qui in exsecutionis actu eidem Nuntiaturae praesit, cum facultate subdelegandi quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, et illi onus facimus ad S. Congregationem Consistorialem authenticum exsecutionis actorum exemplar quam primum transmittendi. Harum vero Litterarum transumptis vel excerptis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis et sigillo viri in ecclesiastica dignitate constituti munitis, eamdem prorsus volumus haberi fidem quae hisce praesentibus ostensis haberetur. Nemini autem hanc paginam Nostrae confirmationis, deputationis, concessionis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei et beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die vicesima septima Maii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

† Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleuc., *Dec. Proton. Apost.*
Franciscus Hannibal Ferretti, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 41. – Al. Trussardi.

IV

MEXICANA
(TOLUCENSIS)

A MEXICANAE ARCHIDIOECESIS TERRITORIO QUAEDAM OCCIDENTALIS PARS DISTRAHITUR, QUAE IN NOVAM ERIGITUR DIOECESIM TOLUCENSEM NOMINE NUNCUPANDAM.

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Si tam amplo territorio tamque ingenti christifidelium numero aliqua dioecesis in catholico orbe redundet, ut vix a vel vigilantissimo Praesule qua par sit diligentia regi queat, Apostolicae Nostrae sollicitudis est illam dispertire novasque exinde dioeceses constituere aliorum sollertibus Pastorum curis tradendas. Quo moti consilio, favorabile votum prae oculis habentes venerabilis Fratris Gulielmi Piani, Archiepiscopi titularis Nicosiensis et in Mexicana Republica Visitatoris Apostolici, de venerabilium Fratrum Nostrorum S. R. E. Cardinalium Negotiis Consistorialibus praepositorum consilio, libentissime annuendum censuimus enixis venerabilis Fratris Aloisii Martinez, Archiepiscopi Mexicani, precibus, quibus ab Apostolica sede flagitavit ut a suae archidiocesis amplissimo territorio quaedam ad occidentem sita pars distrahatur, in qua peculiarem requirere curam spirituales fidelium necessitates videntur, et nova illic dioecesis erigatur. Suppleto itaque, quatenus opus sit, aliorum quorum intersit vel eorum qui sua interesse praesumant consensu, omnibus mature perpensis ac certa scientia, de apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, ab archidioecesis Mexicanae territorio duodecim seiungimus Vicarias foraneas, prout nunc exstant, cum suis quibusque paroeciis et ecclesiis filialibus vulgo: *Almoloya Jurez, Coatepec Harinas, Ixtlahuaca, El Oro, Sultepec, Tejupilco, Temoaya, Teenancingo, Tenango del Valle, Tianguistengo, Toluca, Valle del Bravo; totum* autem harum Vicariarum foranearum territorium in novam erigimus et constituimus dioecesim, quam a *Toluca* urbe *Tolucensem* nuncupandam decernimus. Fines novae huius dioecesis attingent: ad septentrionem et orientem communes limites Vicariarum foranearum vulgo *El Oro, Ixtlahuaca, Temoaya, Tianguistengo-Jilotepec, Tlaneplanta, Temascalcingo;* — ad occidentem archidioecesim Moreliensem et dioecesim Tacambarensem; — ad meridiem dioeceses Chilapensem et Cuernavacensem. Dioece-

sim ita erectam et constitutam suffraganeam esse decernimus Mexicanae archidioecesi, eiusque pro tempore Episcopos Mexicani Archiepiscopi metropolitico subiicimus iuri. Sedem autem episcopalem in urbe *Toluca*, a qua dioecesis mutuatur nomen, figimus; quam idcirco urbem ad civitatis episcopalis fastigium evehimus. Episcopi vero cathedram in paroeciali ecclesia ibi exstante, Deo in honorem S. Ioseph, Sponsi B. M. V., dicata, constituimus; quam proinde ad cathedralis Ecclesiae gradum et dignitatem evehimus; et ipsi atque Tolucensibus pro tempore Episcopis omnia tribuimus iura, honores, privilegia, insignia, quibus ceterae per orbem cathedrales Ecclesiae earumque Praesules iure communi gaudent; simulque eosdem iisdem adstringimus oneribus et obligationibus, quibus ceteri adstringuntur Episcopi. Praeterea, ad iuris canonici praescripta maiorique huius novae cathedralis Ecclesiae decori et utilitati, Cathedrale Canonicorum Capitulum in ea instituendum decernimus iuxta normas, per alias Apostolicas Litteras edendas. Quandiu vero hocce Episcopi senatu dioecesis carebit, ad iuris tramitem consultores dioecesani eligantur et adhibeantur. Mensae autem episcopalis dotem constituent congrua redituum et bonorum pars ad Mexicanam archidioecesim pertinentium, nec non Curiae emolumenta et oblationes, quae a fidelibus, in quorum bonum eadem dioecesis erecta est, praeberi solent. Quod porro attinet ad ipsius Dioecesis regimen et administrationem, ad Vicarii Capitularis seu Administratoris, sede vacante, electionem, ad clericorum et fidelium iura et onera aliaque huiusmodi, adamussim servari iubemus, quae sacri canones praescribunt. Volumus autem ut quam primum fieri poterit minus saltem Seminarium constituatur ad normam iuris canonici et iuxta regulas a S. Congregatione de Seminariis et Studiorum Universitatibus statutas; ex quo electi iuvenes in Urbem mittantur ut, in Pontificio Collegio Pio Latino Americano, sub fere oculis Nostris, in disciplinis philosophicis et theologicis in Ecclesiae bonum instituantur. Decernimus insuper ut simul ac hae Litterae Nostrae ad exsecutionem deductae fuerint, clerici eo ipso Ecclesiae illi censeantur adscripti, in cuius territorio legitime degunt. Iubemus denique ut omnia documenta et acta quae novam Tolucensem dioecesim eiusque clericos, fideles ac bona temporalia respiciunt, a Curia Mexicana ad Tolucensem transmittantur, in proprio archivo diligenter asservanda. Ad quae omnia uti supra disposita et constituta ad exsecutionem mandanda venerabilem quem supra memoravimus Fratrem in Mexicana Republica Visitatorem Apostolicum deputamus eidemque tribuimus necessarias et opportunas facultates etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate consti-

tutum et illi onus imponimus ad S. Congregationem Consistorialem, cum primum fas erit, authenticum peractae exsecutionis actorum exemplar transmittendi.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam ex eo quod quilibet quorum intersit, vel qui sua interesse praesumant, etiam si specifica et individua mentione digni sint, auditi non fuerint, vel praemissis non consenserint, nullo unquam tempore de subreptionis, vel obreptionis aut nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio, licet substantiali et inexcogitato, defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse, sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere; et, si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse ac fore volumus et decernimus, non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus universalibusque Conciliis editis, generalibus vel specialibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis et quibusvis aliis Romanorum Pontificum, Praedecessorum Nostrorum, dispositionibus ceterisque contrariis, etiam speciali mentione dignis, quibus omnibus per praesentes derogamus. Volumus denique ut harum Litterarum transumptis, vel excerptis etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis, ac sigillo viri in ecclesiastica dignitate vel officio constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae praesentibus Litteris tribueretur, si ipsaemet exhibitae vel ostensae forent. Nemini autem hanc paginam dismembrationis, erectionis, constitutionis, concessionis, subiectionis, statuti, mandati, delegationis, derogationis et voluntatis Nostrae infringere vel ei contraire liceat. Si quis vero id ausu temerario attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae, apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo quinquagesimo, die quarta Iunii mensis, Pontificatus Nostri anno duodecimo.

Pro S. R. E. Cancellario

F. Card. MARCHETTI SELVAGGIANI
S. Collegii Decanus

Fr. A. I. Card. PIAZZA
S. C. Consistorialis a Secretis

† Alfonsus Carinci, Archiep. Tit. Seleuc., *Dec. Proton. Apost.*
Bernardus De Felicis, *Proton. Apost.*

Loco ✠ Plumbi

Reg. in Canc. Ap., vol. LXXIX, n. 61. – Al. Trussardi.

LITTERAE APOSTOLICAE

I

TEMPLUM « AD ARCEM » NUNCUPATUM, DEO IN HONOREM S. FRANCISCI ASSISIENSIS, VITERBII EXSISTENS, BASILICAE MINORIS TITULO AC PRIVILEGIIS COHONESTATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quae inclytae regionis, « Patrimonium » nempe Sancti Petri nuncupatae, caput fuit atque ob multiplices cum Apostolica Sede habitas rationes ac necessitudines « Pontificum Civitas » meruit appellari, eadem, Viterbium scilicet Urbs, utpote historiae gloria cumulata, historicis ditissima est monumentis, quibus memorias, cum religiosas tum civiles, tuendas cives commiserunt. Haud aliter accidisse videtur in Franciscali Templo, quod, Ordinis Fratrum Minorum Conventualium curae et studio concreditum, anno MCCXXXVII, salutaris Sancti Francisci Assisiensis adventus memoria adhuc virente, a Decessore Nostro Gregorio PP. IX, fel. rec., inceptum atque aedificatum fuit. Amplitudine ac maiestate mirabile, atque stylo Gothico-cisterciensi confectum, super antiquissimae Langobardicae Arcis et Romanicae Sancti Angeli Ecclesiae aream ipsum se extollit, carissimumque Romanis Pontificibus eorumque Comitatui nec non Viterbiensibus civibus illico evasit. Renident enim polychromis et sculptis marmoribus Clementis PP. IV et Hadriani PP. V, rec. mem., Decessorum Nostrorum, insignia monumenta, atque nonnullorum Patrum Cardinalium et Episcoporum, qui mortales suas exuvias in Franciscali Viterbiensi Templo componendas voluerunt. Gentilicia insuper sacraria, inde a saeculo XIV et per insequens tempus exaedificata, potissimumque Botontinum sacellum « a Pietate » nuncupatum, celeberrimam Sebastiani illius « a Plumbo » tabulam depictam mire exhibens, Templum ipsum summe exornant eiusque augent nitorem. Quod autem, Romanis Pontificibus in Viterbiensi Civitate diu commorantibus, in lucem famamque, haud secus ac Palatium contiguum, « Pontificum » appellatum, tantopere provectum fuit, ut complura celebrarentur sollemnia, e quibus memoratu digna Sancti Richardi, Episcopi Cicestrensis in Anglia, Canonizatio, anno MCCLXIII habita, atque, permultis fidelibus occurrentibus, nonnulli Dei Famuli ipsum saepe inviserent, quos inter et Sancta Rosa a Viterbio

et Sanctus Bernardinus Senensis, cuius suggestus, in Ecclesiae fronte positus, nunc quoque admirationi ac venerationi est. Multis fortunis obnoxium ac vicissitudinibus, memoratum Templum, novissimo teterrimoque saeviente bello, telis ignivomis e caelo ruentibus misere percussum ac magna ex parte dirutum est; sed tanta fuit Minorum Conventualium sollertiae et civium pietatis conspiratio, ut, pristina architectura reperta et in lucem prolata, pulchrius e ruinis feliciter excitatum sit. Quod si bellum ipsum insignes Sanctorum Reliquias, in eodem Templo pie asservatas, perdere fere omnes potuit, numquam fidelium concursum minuit, quin immo Marialia Opera in honore Immaculatae Virginis Mariae magis in eo floruerunt atque Tertii Ordinis Santi Francisci Assisiensis sodalium numerus auctus est. Quo autem proximae optataeque in publicum ac liturgicum cultum restitutionis magis iucundum gratumque exstaret mnemosynon, dilectus filius Procurator Generalis eiusdem Franciscalis Ordinis enixas ad Nos admovit preces, ut Viterbiense Sancti Francisci Templum dignitate ac privilegiis Basilicae Minoris benigne honestare dignaremur. Nos vero, tam frequentia per saecula inter Viterbiensem Civitatem eiusdemque praesertim Franciscale Templum et Romanos Pontifices vincula attente considerantes, nec non impensum Minorum Conventualium studium fideliumque flagrantem pietatem consentaneo rependere volentes praemio, huiusmodi preces, amplissima Venerabilis Fratris Adelchi Albanesi, Episcopi Viterbiensis et Tuscanensis atque Abbatis Sancti Martini ad montem Ciminum, commendatione suffultas, excipere libenti statuimus animo. Qua propter, audito quoque Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno, Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, praesentium Litterarum vi perpetuumque in modum, Templum « ad Arcem » nuncupatum, Deo in honorem Sancti Francisci Assisiensis dicatum, Viterbii exsistens et Fratrum Minorum Conventualium curae concreditum, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus cum omnibus privilegiis quae eidem titulo rite conveniunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quid-

quam secus super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die IX mensis Decembris, anno MCMXLIX, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis
GILDO BRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

II

ECCLESIA DEO IN HONOREM SANCTAE HELENAE, VIDUAE, DICATA, IN LOCO VULGO « BIRCHIRCARA » APPELLATO, INTRA FINES MELITENSIS ARCHIDIOCESIS, TITULO BASILICAE MINORIS CONDECORATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Melitam Insulam, quo Evangelii nuntius ipsa aetate Apostolorum est perlatus, Fidei Catholicae cum constantia et alacritate iugiter haesisse probe cognitum habemus. Tanta ergo populi Christiani pietas plura ibi excitavit Templa artificiosisque instruxit operibus, quae praeclara religionis monumenta Insulam ita decorant ut nihil potius. In his praecipuum obtinet locum Ecclesia, Deo in honorem Sanctae Helenae, in pago qui vulgo « Birchircara » audit, consecrata, quae et amplitudine excellit atque forma commendatur marmorum, imaginum pictarum, signorum auro obductorum. Haec insuper Aedes, quae et collegialis est simulque paroecialis, sacris ritibus praestat, in quos Canonici aliique naviter incumbunt. Ut ergo huiusce Templi dignitas augeretur ac Christifidelium studium ac religio satius excitarentur, Venerabilis Frater Michaël Gonzi, Melitensis Archiepiscopus, enixe rogavit ut memoratam Ecclesiam honore Basilicae Minoris decoraremus. Nos autem, eiusdem Templi laudes benevolentia Nostra dignas deputantes idque percupientes, ut ad divinarum rerum diligentiam in dies maiorem eius loci incolae provocarentur, hasce preces libenti animo statuimus admittere. Quapropter, certa scientia ac matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum, Ecclesiam Deo in honorem Sanctae Helenae, Viduae, dicatam et in loco vulgo « Birchircara » appellato, intra fines Melitensis Archidioeceseos, positam, ad dignitatem et honorem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis iuribus ac privilegiis

quae eidem titulo rite competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant sive spectare poterunt, nunc et in posterum plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter attentari contigerit.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XVIII mensis Ianuarii, anno MCML, Pontificatus Nostri undecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis
GILDO BRUGNOLA
Officium regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

III

ECCLESIA DEO IN HONOREM B. MARIAE VIRGINIS SALUTATAE AB ANGELO DICATA, DREPANENSIS URBIS AC DIOECESIS, BASILICAE MINORIS TITULO HONORIBUSQUE AUGETUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — « Ex hoc », ut ait Sanctus Bonaventura, « quod Virgo Maria effecta est Dei Mater, est effecta Mater omnium creaturarum »; idcirco, tantae Parenti dicata, plurima per orbem surgunt Templa, e quibus praecipua ac majore Christifidelium concursu commendata, e Romanorum Pontificum instituto potiore dignitate solent decorari. Quae inter merito recensenda est Ecclesia, Deo in honorem Beatae Mariae Virginis ab Angelo salutatae extra moenia perantiquae urbis Drepani in Sicilia consecrata atque ea in regione jure merito in famam provecta. Anno enim MCCL nobilis vir, Ribaldus Abbate, aedem suam, Beatae Mariae Virgini, Dei Genetrici designatae, sacram, Fratribus Carmelitis e Palaestina extorribus, qua erat munificentia, obtulit una cum agris aliisque bonis, cui parvae Ecclesiae illustris femina, Perna Abbate, ejusdem Ribaldi in alteris nuptiis uxor, suas etiam ligavit easque amplas fortunas. Quae, Simulacro Almae Deiparae honestata et apud Christianum populum magis magisque inclarescens, cum esset nimis angusta et exigua, coepta est amplificari, ita ut, collato aere atque pecunia, a Rege Jacobo Aragonensi civibus imperata, et imprimis opera et industria Sodalium Carmelitarum, in praeclarum excreverit Templum Ma-

riale. Quod quidem, anno MCCCXXXIII artificio eoque structurae genere, quod « Gothicum » vocitant, perfectum est atque in tres alas divisum, quae tamen postea, nova aedificandi ratione invecta, in unum spatium coaluerunt. Ceterum Templum hoc undecim aris est spectabile, in quarum tabulis pictis cernuntur Salvatoris Eiusque Matris Inclytae res gestae, atque aliis affluit operibus artificiosis, e quibus merito celebrantur ipsum sacellum Beatae Mariae Virginis, variis decorum coloribus lychnisque argenteis renidens. Praeterea ardor et pietas Christifidelium, qui Caeli Reginam deprecabundi adeunt frequentes, in eadem hac Ecclesia non residit; quae augere studens, dilectus filius, hodiernus Prior Provinciae Siculae Ordinis Fratrum Carmelitarum, enixis a Nobis flagitavit precibus, ut hoc Templum Basilicam Minorem renuntiare benigne dignaremur. Nos autem eius laudes agnoscentes cultumque Beatae Mariae Virginis Drepanensium animis altius cupientes defigere, haec vota, eiusdem loci Ordinarii commendationis officio suffulta, libenti animo statuimus admittere. Quapropter, audito Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, certa scientia et matura deliberatione Nostra deque Apostolicae Nostrae potestatis plenitudine, harum Litterarum vi perpetuumque in modum Ecclesiam Deo in honorem Beatae Mariae Virginis salutatae ab Angelo dicatam et in urbe Drepano atque ejusdem nominis dioecesi positam, ad dignitatem *Basilicae Minoris* evehimus, omnibus adiectis honoribus ac privilegiis quae eidem titulo rite competunt. Contrariis quibuslibet minime obstantibus. Haec edicimus, statuimus, decernentes praesentes Litteras firmas, validas, atque efficaces iugiter exstare ac permanere; suosque plenos atque integros effectus sortiri et obtinere; illisque ad quos spectant seu spectare poterunt, nunc et in posterum, plenissime suffragari; sicque rite iudicandum esse ac definiendum; irritumque ex nunc et inane fieri, si quidquam secus, super his, a quovis, auctoritate qualibet, scienter sive ignoranter contigerit attentari.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, sub anulo Piscatoris, die XXV mensis Martii, in festo Annuntiationis Beatae Mariae Virginis, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae Negotiis
GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

IV

VENERABILIS DEI FAMULA MARIA DE MATTIAS, VIRGO, INSTITUTI SORORUM AB ADORATIONE PRETIOSISSIMI SANGUINIS FUNDATRIX, BEATA RENUNTIATUR.

PIUS PP. XII

Ad perpetuam rei memoriam. — Quodsi fortitudo, quae, ut ait Sanctus Gregorius Magnus, Decessor Noster, « est carnem vincere, propriis voluntatibus contraire, delectationem vitae praesentis exstinguere, huius mundi aspera pro aeternis praemiis amare, prosperitatis blandimenta contemnere, adversitatis metum in corde superare » (*Moral.*, VII, 8), viris nobili est ornamento, feminis autem, quarum natura imbecillior animus, uberius inde provenit gloriae seges ac materia. Atque novum huiusce virtutis quasi lumen Christifidelibus proponere gestimus, vergente iam Sacri Iubilaei Anno, qui Ecclesiae heroum triumphis praecipue distinguitur et illustratur. Decernentibus ergo Nobis Famulae Dei Mariae De Mattias Beatorum Caelitum honores, oboedientem imitando exprimant puellae, castam aemulentur virgines, prudentem intueantur nuptae, omnes sequantur fortem. Haec ex eis qui « roscida rivis Hernica saxa colunt », valida gente et industria, die quarta mensis Februarii, anno millesimo octingentesimo quinto, in oppido Valle Curtia prognata est, prima e quattuor filiis Ioannis De Mattias et Octaviae De Angelis, quorum sat magnum nomen erat et auctoritas, praeclarior autem vivendi ratio et intemerata coniugii fides. Eodem die lustralibus abluta aquis, infantula, natura paulo acrior neque aetatis expers ineptiarum, patrem, virum admodum suavem atque probum, magistrum habuit ad ineundas semitas Dei et, ad eius disciplinam docilis, cupiditates frangere assuevit. Ab eius etiam ore pendebat, cum res divinas narrando explicaret, quippe qui in sacris libris studiose et multum esset volutatus. Duobus expletis lustris, puella, Confirmationis chrismate inuncta, ad christianae vitae certamen sese expedivit posteroque anno e divina coepit mensa vesci et, quem Pretiosum Sanguinem, in caelestibus hisce epulis delibatum, numquam exinde desiit sitire, eundem erat praedicatura tamquam nuntia indefatigata. Cum vero, ab aequalium consuetudine non recedens, quod est subinane in virginibus, aliquandiu persequeretur, imagine Beatissimae Virginis Mariae, iuxta speculum posita, in quo se contemplabatur, subito animus eius ita est contactus ut eliquaretur veritas in cor eius fugeretque ab ea sollicitudo vitae praeteritae. Saeculi

ergo oblectamenta, quamvis honesta, perosa, demissis induta vestibus, sibimet imperans, in publicum prodibat, Deo impensius consuescebat supplicare corpusque voluntariis exercere cruciatibus et, quae via vitae sibi foret deligenda, ut pernosceret, instantius a Numine flagitabat. Ceterum iniquissima aetate illa qua Romanus Pontifex impie petebatur, maiorum instituta confundebantur, grassatores agros faciebant infestos, providens Deus, qui numquam deest temporibus Ecclesiae, sanciam hanc Sponsam suam voluit consanescere per viros, praestabili virtute et incenso animarum studio ornatos, Vincentium Pallotti, quem inter Beatos Caelites Ipsi nuper rettulimus, et Beatum Gasparem Del Bufalo, qui Congregationis Presbyterorum a Pretiosissimo Sanguine auctor fuit. Hic anno millesimo octingentesimo secundo et vicesimo oppidum Vallem Curtiam sacris lustrans contionibus, Mariae mentem ita perfregit ut paulo post in confessione eadem quae esset ipsi aperiret, eumque adhiberet in consilium circa religiosae vitae genus amplectendum. Sacerdos consideratissimus, virginis perspecta virtute, eam in fidem tradidit optimi sodalis Ioannis Merlini, qui in pago illo societatis suae domum constituit. Hoc quidem magistro usa, tandem munus sibi demandatum habuit comprehensum, cuius partes essent saluti consulere alienae, maxime puellarum, easdem erudire et ad tam grave opus suscipiendum novam excitare Sororum Congregationem. Nulla mora interposita coepit primum adulescentulas atque etiam mulieres nuptas domum accire easque ad pietatem informare ac doctrinae christianae ipsis tradere elementa. Sed tempestatem nacta idoneam, quasi navem solvit duxitque in altum. Quae esset patri coniunctissima, forti animo Valle Curtia discessit et, docendi non ignara, Acuti, Ferentino Episcopo ac dioeceseos Anagninae Administratore Apostolico deposcente, ludum subiit litterarium. Cuius in disciplinam puellae frequentiores conveniebant in dies indeque proficiscebantur non solum humanitate politiores sed etiam ad recte faciendum magis instructae. At laborum obruta magnitudine, Dei Famula in gravem morbum incidit, quo tandem depulso, alacris reversa est ad institutum. Cum vero esset domus nimis angusta atque circumfuso umore laesa, in aedes sat amplas, quae Acuti erant Episcopis Anagninis, se recepit. Interea, die quinta mensis Iulii, anno millesimo octingentesimo trigesimo quinto, sodalitatem Sororum ab Adoratione Pretiosissimi Sanguinis condidit, quae, Congregationi Beati Gasparis Del Bufalo respondens, in Redemptionis nostrae Pretii religione versatur simulque annititur ut eos, qui Salvatoris cruore in libertatem vindicati sunt, praesertim subolem iuventutis, faciat « Deo nostro regnum ». Iam igitur liquidus fons ex edito monte Acutino excur-

rit, cuius lymphae salutiferae cito desiluerunt flumine, totum fere orbem irrigaturae. Hanc quidem societatem, quam etiam Beatae Virgini Mariae voluit devotam, Dei Ancilla veluti consultissima mater familias ad mortem usque rexit, regulis scite temperavit, epistulis prudentia refertis est moderata. Paupertatis perquam studiosa, perpetuae florens virginitatis honore, Praelatis subiecta et obnoxia, caritate in omnes inflammata, demissum gerens animum, voluntariis castigationibus se affligens, in Deo iugiter defixa, sodalibus ceterisque sibi creditis eximia eadem erat vitae perfectrix. Difficile autem dictu est quot in exsequendo munere curis sit sollicitata, quot pressa angustiis, quot laboribus fracta, qua in re fortitudo quasi notatior virtus in ea elucebat. Domus illa Acutina, quam ex dioeceseos Praesulis permissione cum Sororibus incolebat, subito ei ablata est, Superiores aliquandiu minus recte de ea existimabant progressumque Instituti difficultatibus obstruebant, morosae quaedam atque offirmatae sodales moderationem eius detrectabant, quin leve vulgus, virgini inculpatae suscensens, secius de ea est locutum. Quae omnia modice tulit « mulier fortis », a Christo Crucifixo, Magistro suo, numquam desciscens. Quamvis haud raro morbo languesceret, domos, quarum ad sexaginta constituit, saepe visebat, antiquissimum rata gloriam Dei provehere ac salutem animarum. Pius Pp. IX, fel mem., Decessor Noster, humanius ei favebat eiusque incepta, qua erat munificentia, secundabat. Fructum iam colligens gloriosi laboris, Urbem repetiit, in qua dudum Congregationis domicilia collocaverat, ibique, aegritudine absumpta, asperum vitae certamen confecit. Die vicesima mensis Augusti anno millesimo octingentesimo sexagesimo sexto, animam agens, cum sacerdos hymnum « Vexilla Regis prodeunt » diceret, ad verba « O Crux, ave, spes unica », oculos in arulam iuxta se locatam sustulit et postquam in caliginosi huius saeculi discrimine luctavit virgo, ad triumphantes concessit virgines, quae « sequuntur Agnum quocumque ierit ». Multitudo, ad exanime corpus accurrens, « Sanctam » obiisse conclamavit, Summus autem Pontifex Pius Pp. IX, qui morienti bene precatus erat, pauperi aere proprio, iam diviti in Deo ex sua pietate cultissimum sepulcrum in Agro Verano curavit exstruendum. Nomen vero Famulae Dei, quod vel vivens ipsa consecuta est amplissimum, post funus tantopere inclarescebat eiusque fama virtutum, quam Deus prodigiis etiam visus est comprobare, ita pervulgabatur, ut, inquisitionibus potestate ordinaria absolutis, Causa de Beatorum Caelitum honoribus Mariae De Mattias tribuendis penes Sacram Rituum Congregationem coepta sit agitari; cuius introductionis Commissionem Venerabilis Pius Pp. X, Decessor Noster, die nona mensis Decembris, anno mil-

lesimo nongentesimo tertio, sua obsignavit manu. Omnibus igitur eis peractis quae in huiuscemodi iudicio fuerant tractanda, inita est disceptatio de virtutibus sive theologalibus sive cardinalibus Famulae Dei, quas, post subtiles investigationes, probationes iterataque Comitia, gradum heroicum attigisse fel. mem. Pius Pp. XI, item Decessor Noster, edito decreto die decima sexta mensis Februarii, anno millesimo nongentesimo trigesimo sexto, edixit. Cum deinde quaereretur de miraculis, quae, Venerabili Dei Ancilla Maria De Mattias intercedente, a Deo ferebantur patrata ac de quibus, magna sane cognitione dignis, in Congregationibus Antepraeparatoria, Praeparatoria et denique Generali, die duodetrigesima mensis Februarii, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo, coram Nobis habita, actum est, Nos, omnibus rebus perpensis, de duobus, lato decreto die quinta mensis Martii volventis anni, pronuntiavimus constare. Una superfuit disquisitio, an Famula Dei inter Beatos Caelites *tuto* foret recensenda; quod quidem dubium propositum est a Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Ponente seu Relatore, in Generali Conventu, die octava mensis Augusti eodem hoc anno, coram Nobis celebrato. Omnes autem, qui aderant, cum Purpurati Patres Sacris tuendis Ritibus praepositi tum Praelati Officiales Patresque Consultores, cunctis suffragiis id ipsum affirmarunt. Nos autem mentem distulimus aperire, quo ad tam gravem ferendam sententiam caeleste adiumentum, enixis precibus ad Deum admotis, satius Nobis obveniret. Itaque, die tandem tertia mensis Septembris, anno millesimo nongentesimo quinquagesimo, postquam sacris pie sumus operati, accitis Venerabili Fratre Nostro Clemente Sanctae Romanae Ecclesiae Cardinali Micara, Episcopo Veliterno ac Sacrae Rituum Congregationis Praefecto, atque Dilecto Filio Nostro Alexandro Sanctae Romanae Ecclesiae Presbytero Cardinali Verde, Causae Relatore, necnon Venerabili Fratre Alfonso Carinci, Seleuciensi in Isauria titulo Archiepiscopo et Supremi Consilii Sacris Ritibus praepositi Viro a secretis, atque dilecto filio Salvatore Natucci, Fidei Promotore Generali, ad Venerabilis Famulae Dei Mariae De Mattias Beatificationem *tuto* procedi posse declaravimus. Quae cum ita sint, vota Sororum ab Adoratione Pretiosissimi Sanguinis ac Christifidelium, praesertim Italiae, implentes, harum Litterarum vi atque auctoritate Nostra Apostolica, facultatem facimus ut Venerabilis Dei Serva Maria De Mattias *Beatae* nomine in posterum nuncupetur, eiusque corpus ac lipsana, seu reliquiae, non tamen in sollemnibus supplicationibus deferenda, publicae Christifidelium venerationi proponantur, atque etiam ut eiusdem Beatae Imagines radiis decoren-

tur. Praeterea eadem Nostra auctoritate concedimus ut de illa quotannis recitetur Officium de Communi Virginum cum lectionibus propriis per Nos approbatis, et Missa de eodem Communi cum Orationibus propriis approbatis celebretur, iuxta Missalis et Breviarii Romani rubricas. Huiusmodi vero Officii recitationem Missaeque celebrationem fieri dumtaxat largimur in dioecesibus Verulana, cuius intra fines Beata ipsa orta est, Anagnina, in qua religiosam instituit familiam plurimumque operae insumpsit, et Romana, ubi supremum diem obiit; itemque in templis et sacellis ubique terrarum sitis, quibus sodalitas Sororum ab Adoratione Pretiosissimi Sanguinis utitur, ab omnibus Christifidelibus qui Horas canonicas recitare teneantur, et, quod ad Missas attinet, a Sacerdotibus omnibus, ad templa seu sacella, in quibus Beatae eiusdem festum agatur, convenientibus. Denique largimur ut sollemnia Beatificationis Venerabilis Mariae De Mattias, servatis servandis, supradictis in templis seu sacellis celebrentur, diebus legitima auctoritate designandis, intra annum postquam sollemnia eadem in Sacrosancta Patriarchali Basilica Vaticana fuerint peracta. Non obstantibus Constitutionibus et Ordinationibus Apostolicis ac Decretis de non cultu editis, ceterisque quibuslibet contrariis. Volumus autem ut harum Litterarum exemplis, etiam impressis, dummodo manu Secretarii Sacrae Rituum Congregationis subscripta sint atque eiusdem Congregationis sigillo munita, etiam in iudicialibus disceptationibus, eadem prorsus fides adhibeatur, quae Nostrae voluntatis significationi, hisce ostensis Litteris, haberetur.

Datum ex Arce Gandulphi, sub anulo Piscatoris, die I mensis Octobris, Dominica XVIII post Pentecosten, anno MCML, Pontificatus Nostri duodecimo.

De speciali mandato Sanctissimi
Pro Domino Cardinali a publicis Ecclesiae negotiis

GILDO BRUGNOLA
Officium Regens
Pontificiis Diplomatibus expediendis

EPISTULAE

I

AD EXCM̃UM P. D. MESROP HABOZIAN, ARCHIEPISCOPUM TIT. CAMACHENUM, ABBATEM GENERALEM ORDINIS MECHITARISTARUM VINDOBONENSIS AC REVM̃UM P. SERAPIONEM ULUHOGIAN, ABBATEM GENERALEM ORDINIS MECHITARISTARUM VENETIARUM : ALTERO EXEUNTE SAECULO AB OBITU PETRI MECHITAR, ORDINIS INSTITUTORIS.

PIUS PP. XII

Venerabilis Frater ac Dilecte Fili. — Altero exeunte saeculo post obitum Petri Mechitar, vestri Ordinis institutoris, opportunum sane iniistis consilium celebrandi in proximum septembrem mensem sollemnia sacra, quibus Dilectus Filius Noster, Cardinalis Gregorius Petrus XV Agagianian, praeclarus Ciliciae Armenorum Patriarcha, praeerit. Iuvat enimvero ad exacuendas monachorum virtutes atque industrias in memoriam revocare egregias laudes, quas eorum maiores, vestigiis gloriosi conditoris inhaerentes, sibi comparaverunt, ut Armenorum gentem ad pristinam catholicae fidei professionem cultioremque vitae rationem, litteris praesertim ac doctrina, reducerent. Probi quidem Mechitaristae utriusque Congregationis, sive antiquioris Venetiarum, sive Vindobonensis, tot annorum decursu, praedicando et docendo, sacras peragendo Missiones, pluraque opera per proprias officinas typographicas polyglottas in vulgus edendo, Armenorum praecipue mores virtutesque excoluerunt, eorumque linguam, litteras, rerum historiam, sacramque doctrinam ac liturgiam mirifice copioseque illustrarunt. In comperto igitur est, tum eremitidem Sancti Lazari insulam ad amoena Venetiarum litora, tum Vindobonense coenobium non modo religiosae pietatis refugium ac palaestram, sed antiquitatis quoque monumentorum sedem ac florens bonarum artium exstare domicilium. Vobis itaque, Venerabilis Frater ac Dilecte Fili, cunctisque monachis, quibus praeestis, de proxima iucundi eventus faustitate ex animo gratulamur, simulque superna a Deo munera adprecamur, quibus omnes, apostolatus studio, quo ipse Petrus Mechitar flagrabat, valde inflammati, cum Apostolica hac Sede, ut semper fuistis, fideliter intimeque coniuncti, Armenorum genti, eo magis Nobis dilectae, quo acrius rerum temporumque asperitatibus vexatae, felicia religionis ac virtutum incrementa afferre possitis. Quorum interea donorum in auspicium, inque peculiaris Nostrae caritatis pignus,

Apostolicam Benedictionem vobis, Venerabilis Frater ac Dilecte Fili, Cardinali Patriarchae Ciliciae Armenorum, cunctisque utriusque Mechitaristarum Congregationis sodalibus, peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die II mensis augusti, anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

II

AD EM̃UM P. D. PETRUM TIT. S. CRUCIS IN HIERUSALEM S. R. E. PRESB. CARDINALEM FUMASONI BIONDI, S. CONGREGATIONIS DE PROPAGANDA FIDE PRAEFECTUM, OB CONVENTUM DE SACRIS MISSIONIBUS ROMAE CELEBRANDUM.

PIUS PP. XII

Dilecte Fili, salutem et Apostolicam Benedictionem. — Perlibenti quidem animo accepimus, proximo ineunte Septembri mense sollemnem de sacris missionibus Conventum in hac alma Urbe celebratum iri, cui plures sacrorum Antistites, missionales, sacerdotes selectique ex ordine laicorum fideles adfuturi nuntiantur.

Oculos mentemque adiecimus ad quaestiones in proximis coetibus agitandas definiendasque propositas, ac visum est Nobis conventuros apostolico quodam intuitu congruentique ratione eo spectaturos esse, ut opera ad sacras missiones adiuvandas instituta, videlicet Unio cleri pro missionibus et Pontificia Opera a Propagatione Fidei, a Sancto Petro Apostolo pro clero indigena et a Sancta Infantia, quantum fieri possit, sollertiora, expeditiora atque efficaciora reddantur.

Etenim praecipuum huic Congressioni propositum est universos christianos de sacrarum expeditionum causae gravitate edocere, eosque ut in illam diligentiores adhibeant curas hortari : « omnes fideles pro omnibus infidelibus ». Clerus cumprimis conscientiam officium suum penitus absolvendi habere nequit, nisi pro missionibus Deum enixe comprecetur, nisi cogitationes industriasque suas in eas quoque impendat; omni vero ope connitendum est, ut homines doctrina exculti intellegant Evangelii propagationem ad veram hominum prosperitatem, ad civilis cultus stabilitatem, omnino esse necessariam. Generosa itidem iuventus, quae in studia incumbit, quaeque interdum ideologiis, uti dicunt, funestis allicitur, mirifica apostolatus missionalis vi atque idea ad nobiliores ausus incitanda ac trahenda est. Scripta typis consignata, quae ad publicum

informandum iudicium tantopere conferunt, silentio praeterire non possunt neque debent egregia missionalium facinora; quin etiam per validum guttembergiae artis auxilium grande nobilissimumque est apparandum conficiendumque certamen, quod videlicet certamen est veritatis et iustitiae omniumque gentium concordiae ac pacis.

Profecto sacrorum missionalium labor et navitas, recentioribus hisce annis, novas experta sunt necessitates, quae opportuna indigent investigatione, ad normas praesertim quod attinet persequendas apostolatus, sive apud populos primaevo ingenio exstantes, sive apud gentes litteris artibusque expolitas.

Quaestiones autem sociales, eae maxime quae ad laborem congruamque tribuendam mercedem pertinent, providentiae, quas vocant, sociales et nobilitandae opificum condiciones ad meliorem efficiendam societatem, magni videntur ponderis argumenta, quae missionalibus cognoscenda sunt, diligenti excutienda studio, ad exitum, quoad possibile erit, perducenda, christiana ipsa caritate postulante acriterque in dies urgente.

Siquidem missionalium caritas inter flagrantiores procul dubio caritatis rivulos annumeranda est, qui e Sacratissimo Christi Corde continenter profluunt. Impraesentiarum humana consortio gravi torquetur discrimine, solusque Divinus Redemptor « verba vitae aeternae » [1] habet adversum depravatam eorum opinionem, qui de vita humana, omnia ad materiam referentes, perperam sentiunt praedicantque. At egregii homines Romam Conventuri praesentis temporis gravitatem clare animadvertentes, rursum animis suis vocem hauriunt Spiritus Sancti, qui « postulat pro nobis gemitibus inenarrabilibus », [2] et illa Christi verba, quae sunt veluti indeficientis amoris sui testamentum : « et alias oves habeo, quae non sunt ex hoc ovili : et illas oportet me adducere, et vocem audient, et fiet unum ovile et unus Pastor ». [3]

Hac discriminum concertationumque aetate haud satis est amplius « romanticismus », quem vocant, expeditionum sacrarum, quique tanto favore missionalium operam quondam prosequebatur; hodie vero per sollemnes conventus, per scripta praelo excusa, per relationes, quae e missionum locis afferuntur, scientia efficitur missionologica, uti cathedrae ipsae palam ostendunt de missionologia in Universitatibus studiorum inque clericorum Seminariis institutae, istaque Congressio, omni apparata diligentia et navitate.

[1] Io., 6, 69.
[2] *Rom.*, 8, 26.
[3] Ioan., 10, 16.

Nos quidem in primis Encyclicis Litteris « Summi Pontificatus », die XX mensis Octobris anno MCMXXXIX datis, ediximus: « Et curas omnes ac normas, quae facultatibus viribusque sapienter explicandis temperateque augendis inserviunt — quae quidem ex occultis cuiusvis stirpis latebris oriuntur — Ecclesia approbat maternisque votis prosequitur, si modo officiis non adversentur, quae communis mortalium omnium origo comunisque destinatio imponant. Quod profecto ex impensa opera, quam sacrarum expeditionum praecones navant, iterum iterumque ostendit; idque esse profitetur quasi rectricem stellam, ad quam in suo universalis apostolatus itinere intentis oculis respiciat ».

Praeterea in Allocutione die XXIX mensis iunii anno MCMXLIV a Nobis habita, adstantibus Praesulibus et administris Pontificiorum Operum Missionalium Romae congregatis, aperte declaravimus, praeclarissimum esse finem expeditionum sacrarum, Ecclesiam in locis infidelium firmiter constituere adeo ut, radices altius agendo, per se ipsa vivere et efflorescere queat sine Missionalium Operum adiumento, quod proinde, cum suimetipsius ibi ratio desit, cessare debet.

Ecclesia equidem nullum habet propositum in populos dominandi, aut imperio in res modo temporales potiundi, uno cum flagret studio omnibus gentibus supernum Fidei lumen afferendi, humani civilisque cultus incrementum fovendi fraternamque populorum concordiam.

Quibus memoratis, paterno cupimus exstimulare animo Sacerdotes universos laicosque religiosos, omnes Sorores, eosque in primis qui magistri munere funguntur, omnes christifideles, ut secum arcte coniuncti actuosique, alii per Unionem cleri pro missionibus, alii per Pontificia Opera a Propagatione Fidei, a Sancto Petro Apostolo pro clero indigena et a Sancta Infantia, in suscepto proposito sacras expeditiones provehendi perseverent, suas in earum bonum industrias multiplicent, enixas Deo preces indesinenter adhibeant, ad missionalium munera vocatos adiuvent eis necessaria auxilia pro viribus suppeditando.

Ecclesia enim corpus Christi mysticum est, in quo « si quid patitur unum membrum compatiuntur omnia membra ». [4] Quapropter, cum plura ex his membris hodie acerbis discrucientur doloribus ac vulneribus sauciata reperiantur, omnes christifideles sacro tenentur officio cum illis quadam virium animorumque necessitudine sese coniungendi. In quibusdam missionum locis bellicus furor ecclesias non paucas ac missionalium sedes, scholas et valetudinaria horrendum in modum vastavit delevitque. Ad haec damna repensanda, ad tot aedificia denuo exstruenda, totus orbis catholicus, quem constat singulari erga sacras expedi-

[4] *1 Cor.*, 12, 26.

tiones sollicitudine et caritate teneri, idonea subsidia liberaliter praestabit.

Cogitationem interea Nostram convertimus ad intrepidos Fidei praecones, qui naviter in suo quisque campo allaborant, res adversas fortiter tolerant, cum gaudio omnes ferunt molestias, « quoniam digni habiti sunt pro nomine Iesu contumeliam pati »; [5] neque grato animo intueri omittimus collegia atque instituta optime de Ecclesia merita, in quibus futuri erudiuntur et educantur missionales.

Dum itaque Nos libenter gratulamur Sacerdotibus laicisque fidelibus, qui veluti missionales domi manentes sacris missionalibus procul domo versantibus auxilio sunt, laeta admodum voluntate vota Nostra atque omina publice significamus, ut secundo plane exitu auspicata peragatur Congressio, quae inter multifaria clare gesta et sollemnes celebritates Sacri vertentis Anni profecto recensebitur. Votum itaque pro universali omnium ad Christum reditu maturando, quod in primis Encyclicis Litteris enuntiavimus, peculiarem prae se fert significationem, si cogitatione complectimur ingentia agmina hominum, pro quibus omnibus Christus Redemptor suum sanguinem fudit, quamvis nondum illi redemptionis gratiam agnoscant, neque eadem fruantur.

Hisce votis optatisque Nostris, in caelestium donorum auspicium inque praecipuae Nostrae caritatis pignus, Apostolicam Benedictionem tibi, Dilecte Fili Noster, universis Conventui proximo adfuturis, cunctisque fidelibus, qui operam suam ultro navabunt, ut regni Dei fines finibus orbis terrarum terminentur, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IX mensis Augusti, anno MDCCCCL, Pontificatus Nostri duodecimo.

PIUS PP. XII

III

CHRISTIFIDELIBUS E LINGUA GERMANICA, OB CONVENTUM ANNUUM IN URBE PASSAU COADUNATIS.

Geliebte Söhne und Töchter des katholischen Deutschlands!

Ihr findet euch in wenigen Tagen zu eurer jährlichen Heerschau in der altehrwürdigen Bischofsstadt Passau ein. Mit Betonung sprechen Wir von der « altehrwürdigen Bischofsstadt ». Die Stadt ist so alt wie das Christentum, wenn nicht noch älter. Das Bistum Passau schaut auf eine schon mehr als zwölfhundertjährige Geschichte zurück und kann

[5] *Act.*, 5, 41.

sich rühmen, einstmals die spätere Kaiserstadt Wien in seinen Grenzen eingeschlossen zu haben. Die Stadt selbst wie das umgebende Land — Wir denken besonders an die herrlichen Ufer der Donau gen Regensburg zu — sind reich an Kirchen und anderen Stiftungen, wo lebendige Frömmigkeit und feinster Sinn für das Edle und Schöne sich zusammengetan haben, um Kulturwerke hohen Wertes zu schaffen, die heute um so kostbarer sind, als an vielen anderen Orten vergleichbares Kulturgut der Vernichtung durch den Krieg anheimfiel.

Es besteht jedoch kaum die Gefahr, dass die reiche Geschichte des Bodens, auf dem ihr tagt, euren Blick banne und der Vergangenheit so sehr verhafte, dass ihr die graue Wirklichkeit übersähet. Die beiden voraufgehenden Katholikentage in Mainz und Bochum mit ihren ausführlichen und umfassenden Entschliessungen haben bewiesen, dass ihr euch eurer Gegenwartsaufgabe sehr wohl und sehr lebendig bewusst seid. Und wenn ihr dieses Jahr in ausgesprochen ländlicher Kultur tagt, so wisst ihr doch, dass auch auf dem Land sich die Verhältnisse von Grund aus geändert haben.

Aber ebenso seid ihr euch bewusst, dass ohne die befruchtenden Wasser des Gebets und des persönlichen Opfers die sorgsam gestreute Saat nicht Wurzel fassen und aufspriessen kann. Ihr seid euch bewusst, dass alle guten Ansätze verkümmern, dass alles Wollen und Tun wie gelähmt und wie tot bleiben muss, wenn nicht die Gnade Jesu Christi und das machtvolle Wehen des Heiligen Geists Leben, Kraft und tiefgehende Wirkung verleihen. Ihr seid euch bewusst, dass, so notwendig Organisation ist, mit dem Organisieren allein noch nicht viel getan ist, dass das Entscheidende vielmehr der persönliche, fest im Glauben stehende und aus dem Glauben handelnde Christ ist.

Deshalb wolltet ihr die Tage in Altoetting und Passau dem religiösen Leben und der inneren Erneuerung weihen. Es sollte ganz der Katholikentag des Heiligen Jahres, des Jahres der inneren Einkehr, des Gebets und der Busse sein. Wir loben euren Entschluss und möchten zu dessen Förderung euch drei Erwägungen ans Herz legen:

1) Ihr könnt *das Los, das euer Vaterland getroffen* — Wir denken in erster Linie an die Millionen der Ostvertriebenen, wenn auch nicht an sie allein — seelisch nicht meistern, wenn ihr es nicht schaut in gläubigem Aufblick zur göttlichen Vorsehung. Was in den verflossenen Jahrzehnten, vor allem im letztverflossenen vor sich gegangen, ist, hoch über allen, wenn auch noch so sehr Antwort heischenden Fragen von Recht und Gerechtigkeit, eine jener Heimsuchungen Gottes, eine jener Abrechnungen, die auf die Geschichte und die Verstrickungen, auch die schuld-

beladenen, ganzer Jahrhunderte zurückgreifen. Tragt euer Los in demütiger Hinnahme. Gebt ihm ein christliches Gepräge, indem ihr jenes Los von Gott entgegennehmt als Sühne, wenn nicht für eigene Schuld, so für die schwere, in ihren Auswirkungen erschütternd unheilschwangere Schuld anderer des eigenen Volks und fremder Völker. Bleibt aber auch dabei nicht stehen. Schicksalswendungen solchen Ausmasses sind, ganz unabhängig von dem Auf und Ab der weltlichen Geschichte eines Volks, immer Heimsuchungen Gottes im eigentlichen Sinn des Wortes, also Zeiten weitgespannter Möglichkeiten für das Reich Gottes, Zeiten stärksten Anrufs der Wahrheit und Gnade an alle Kinder und Schichten des Volks, aber nicht ohne euer Zutun und euer Mitwirken, geliebte Söhne und Töchter. Und der Kern, die innere Kraft eures Mitwirkens möge die bereitwillige Hinnahme eures Loses sein, wie es der Herrgott gefügt hat und wie er es fügen wird, als Sühne, als Busse, als Opfer, aus dem, in Vereinigung mit dem Opfer Jesus Christi, eurem Volk und anderen Völern Erbarmen, Segen und Heil werden möge, vielleicht auf Wegen, die euch augenblicklich unausdenkbar sind, die aber immer zum Guten führen werden; denn « die Gesamtheit dessen, was Gott geschaffen hat, lenkt und leitet Er durch seine Vorsehung, " vom einen Ende zum anderen alles machtvoll erfassend und aufs beste anordnend. Liegt doch alles bloss und offen vor seinen Augen ", auch die zukünftigen freien Handlungen seiner Geschöpfe ». [1]

2) Ihr habt auf das Programm eurer Tagung den *Kampf gegen den Materialismus* gesetzt. Der Materialismus ist fortschreitendes Abwerten und Absetzen des Übersinnlichen und Überirdischen, Geistigen und Religiösen bis zur ausgesprochenen Gottlosigkeit; er lässt nur gelten was das Experiment, die Erfahrung der Sinne bestätigt, was mit Mass, Zahl und Gewicht erfassbar ist. Die unerhörten, sich überstürzenden Entdeckungen der Naturwissenschaften, die in Wahrheit ebensoviele Offenbarungen Gottes sind, und die Fortschritte der Technik missbraucht der Materialismus, um die Menschen zu blenden, dass sie das Uebersinnliche, Uebernatürliche und Ewige daneben übersehen und vergessen, und er erfüllt sich im Kult des « Stoffes », des Leibes und der Leibeskraft, des Geldes und der Macht. Kaum eine Zeit hat so wie die gegenwärtige das Wort der Schrift wahr gemacht, dass alles in der Welt « Fleischeslust, Augenlust und Hoffart des Lebens » ist. [2] Die organisierte und in der Rüstung politischer Macht einherschreitende Gottlosigkeit wäre weniger gefährlich, wenn sie nicht als Rückhalt und Zu-

[1] *Conc. Vat.*, Sess. III, c. 1; Denz. 1784. Cfr. *Sap.*, 8, 1; *Hebr.*, 4, 13.

[2] *1 Io.*, 2, 16.

kunftshoffnung alle die vielen für sich buchen könnte, die, ohne sich zu ihr zu bekennen, ja vielleicht vermeinend, noch gläubige Menschen und Christen zu sein, in der Wirklichkeit des Alltags ganz so leben, als ob es keinen Herrgott gäbe.

Einen Damm gegen den Materialismus zu bilden ist Aufgabe der Katholiken auf der ganzen Welt. Diese Aufgabe ist nicht hoffnungslos. Die Katholiken zählen gleichfalls nach Hunderten von Millionen und stellen auch eine Macht dar. Es ist nicht wahr und kann lediglich aus einseitiger zu eng begrenzter Erfahrung erklärt werden, was vor kurzem geäussert wurde, dass nämlich die Katholiken nur noch zu einer nicht bedeutenden Minderheit mit innerer Freude ihrem Glauben anhangen. Die Erfahrung der Weltkirche ist eine andere. Und mit den Katholiken steht, Wir wagen es zu sagen, immer noch auf Seiten Gottes die Mehrzahl der Menschen. Es gibt Länder, die gleichfalls nach Hunderten von Millionen zählen und deren Volk vor allem Religiösen eine Ehrfurcht hat, dass sie selbst manchen Katholiken beschämen könnte. « Gott ist der Herr auch unserer Zeit ».

Wenn wir an die Christen der ersten Jahrhunderte denken, so ist der Kampf gegen den Materialismus, vielleicht wie keine der Kirche inzwischen gewordene Aufgabe, jener vergleichbar, vor die sie sich gestellt sahen : die alte heidnische Weltanschauung und Lebensordnung zu überwinden. Wie damals verlangt ein solcher Kampf den vollen Einsatz des katholischen Menschen, den geistigen und sittlichen.

Den geistigen : Nur solche, die den katholischen Glauben wirklich erfasst haben und seine Kenntnis dem Grad ihrer intellektuellen Reife entsprechend immer wieder vertiefen, denen der Glaube also persönliches Eigentum geworden ist, werden unter euren Verhältnissen sich und andere vor der Ansteckung durch den Religionsschwund bewahren. Das katholische Deutschland konnte sich seinerzeit der zuverlässigen religiösen Schulung rühmen, die es seinen Söhnen und Töchtern mit auf den Weg ins Leben gab. Lasst dies auch heute euren Stolz sein. Beachtet dabei ein Doppeltes : Haltet euch in dem, was ihr über die Welt des Religiösen sagt und schreibt, immer auf dem Weg, der durch die sichere katholische Glaubenslehre abgegrenzt wird. Nur so seid ihr geschützt vor Verirrung und vor dem Absturz in die Tiefe. Was sodann Glaube und Wissen angeht, ist erkenntnismässig ein Widerspruch zwischen ihnen innerlich unmöglich. Die damit aufgeworfenen Fragen hat die katholische Wissenschaft eingehend behandelt und wird sie weiter eingehend behandeln. Nur sollen dann auch ihre Ergebnisse Gemeingut der Gläubigen, besonders jener der führenden Berufe werden. Alle,

welche die Jugend in die Glaubenswahrheiten einführen; diejenigen, welche die zukünftigen Priester und führenden Laien ausbilden; die Priester, die das Wort Gottes verkünden; endlich die Männer und Frauen des gesamten katholischen Schrifttums erinnern Wir eindringlich an die überaus schwere Verantwortung, die ihnen heute der Beruf der Glaubensverkündigung auferlegt.

Der Kampf gegen den Materialismus fordert den sittlichen Einsatz des katholischen Menschen. In den Schlusskapiteln seiner Briefe, da wo der Völkerapostel von der Praxis des christlichen Lebens spricht, stellt er an den gewöhnlichen Gläubigen Anforderungen, die für Heilige bemessen scheinen. Aber nicht allein die Grösse der damals zu meisternden Aufgabe, schon das « Christ sein » an sich verlangte eine solche Höhe des sittlichen Strebens. Das galt immer; nur hat der Kampf gegen den Materialismus die Gläubigen von heute besonders hellsichtig dafür gemacht. Ein jeder fühlt, dass er den Materialismus erst einmal in sich selber überwinden muss. In seinen Grundsätzen und in seinem Handeln, am Tag des Herrn wie im Alltag, im häuslichen Kreis wie im Beruf, allein wie in der Gemeinschaft und im öffentlichen Leben, ob ledig oder in der Ehe, in Vergnügen und Sport, beim Griff zur Presse, zur Illustrierten und zum Buch, beim Besuch der Bühne und des Films, immer und überall steht der Katholik unter dem Gebot Gottes und dem Gesetz Christi. Niemand kann ihn davon entbinden. Der Gegensatz gegen den Materialismus hat im Christen das Bewusstsein geschärft, dass Gott im Mittelpunkt alles Seins steht, Gott, der einzig unbedingte Wert, an dem alles Geschaffene zu messen ist. Wo der Christ dies unterlässt, hat er sich schon auf die Seite des Gegners gestellt.

Christ sein verlangt also gebieterisch Tugend und Opfer. Es hat sie immer verlangt, es verlangt sie aber heute ganz besonders und nicht selten heroische Tugend und heroische Opfer. Wer den Kampf gegen den Materialismus aufnehmen will, darf vor dieser Tatsache, dieser Folgerung nicht einen Augenblick zurückschrecken.

3) Ihr habt, geliebte Söhne und Töchter, den diesjährigen Katholikentag eingetaucht in die begnadigende Atmosphäre des *Gebetes*. Ihr habt gut daran getan. Denn wenn das, was heute vom katholischen Menschen verlangt wird, fast übermenschlich erscheint — das Gebetsleben gibt die Kraft, es zu meistern.

Die deutschen Katholiken haben sich immer ausgezeichnet durch Organisation und Leistung auf den verschiedensten Gebieten des kirchlichen Lebens. Mögen sie sich ebenso auszeichnen als ein Volk von Betern.

Wir rufen den Priestern zu: Betet. Betet mehr. Seid euren Gläubigen das Vorbild frommer Beter!

Wir rufen den Familien in Stadt und Land zu: Pflegt nach Vätersitte das Gebet im häuslichen Kreis! Es bringt Segen, stärkt den Glauben, schafft Gottesfurcht und Gottvertrauen, gegenseitige Ehrfurcht und Liebe und Starkmut in schweren Tagen.

Wir rufen eurer Jugend zu: Lernt beten — nicht nur in der Gemeinschaft, sondern ebenso jeder und jede für sich, damit ihr auch auf euch selbst gestellt in der Gefahr zu bestehen vermögt und auf jeden Ruf Gottes bereit seid.

Wir rufen den katholischen Arbeitgebern und Arbeitnehmern zu: Tragt die Fragen und Schwierigkeiten, die zwischen euch liegen, auch im Gebet aus. Wir wissen, wie verwickelt die Verhältnisse oft liegen und wie schwer Lösungen zu finden sind. Aber Programme, Gesetze und Schiedssprüche allein schaffen überhaupt noch nicht den sozialen Frieden. Selbst hervorragende Arbeiterführer in anderen Lagern gestehen, dass er letztlich nur werden kann aus christlichem Geist und christlicher Liebe der Beteiligten auf beiden Seiten. Betet viel um diesen Geist und diese Liebe!

Euch allen rufen Wir zu: Hebt die Herzen und Hände zu Gott empor! Die Zukunft ist unsicher und dunkel. Betet, dass Gott in gnadenvoller Vorsehung alles zum Besten lenke.

Ihr habt eure Tagung unter den Schutz der *Mutter Gottes von Altoetting* gestellt. Im segensvollen Zeichen ihres Gnadenbilds entfalten sich eure Beratungen am Gnadenort selbst und vollziehen sich eure Kundgebungen in Passau. In wehmütig froher Erinnerung gedenken Wir der Stunden, da Wir selbst am Altoettinger Gnadenaltar das hl. Opfer darbrachten und uns erbauten an der Inbrunst, mit der die frommen Pilger Maria ihre Hingabe erzeigten und ihre Bitten vortrugen. Drei kostbare Güter haben Deutschlands Katholiken die Jahrhunderte hindurch besonders treu gehütet und gepflegt: den tiefen Glauben an das Heiligste Sakrament des Altars, die innige Verehrung der Gottesmutter und die lebendige Verbindung mit dem Stellvertreter Christi auf Erden, die jetzt im Heiligen Jahr wieder so selbstverständlichen Ausdruck gefunden hat. Mögen eure Priester sich der hohen Verantwortung bewusst bleiben, diese drei Quellen religiöser Kraft ihren Gläubigen in voller Reinheit und Stärke zu erhalten.

Als Unterpfand dessen erteilen Wir, den ganzen Reichtum der Gnade Jesu Christi und der mütterlichen Liebe Marias auf euch herabflehend, den in Passau anwesenden Oberhirten, Unseren Ehrwürdigen Brüdern,

dem Klerus und den Gläubigen, allen Unseren Söhnen und Töchtern in deutschen Landen und eurem ganzen Volk aus der Fülle des Herzens den Apostolischen Segen.

Den 16. August 1950.

PIUS PP. XII

ALLOCUTIONES

I

Ad eos qui interfuerunt tertio Thomistico internationali Conventui, Romae habito. *

Singulari animi erga vos affectu, nescientes, utrum maiore aestimatione an maiore studio, cum et aestimatione et studio perquam digni sitis, excipimus et salutamus vos, qui tertium Thomisticum ex universis nationibus acturi Conventum, Romam confluxistis. Magni momenti et instans causa vos coëgit: de coniunctionibus enim tractastis, quae inter catholicam fidem et rectam rationem, inter hodiernam philosophiam et christianam religionem intercedunt.

Quo super argumento Encyclicas Litteras *Humani generis* scitis nuper a Nobis editas esse. Hae vobis disputantibus et edisserentibus tutum iter innuerunt, praelucente veluti radiantissimo sole Sancti Thomae Aquinatis doctrina, Sancti Thomae, inquimus, a quo Academia vestra nominis decus mutuatur et sumit.

Profecto philosophia perennis immensae molis opus est, ad quod exstruendum a providentissimo Dei numine excitata, per saeculorum decursum lectissima ingenia, flos sapientiae, elaborarunt; eademque, perpetua pollens iuventa, nunc quoque robusta virescit et variarum disciplinarum incrementis semper patet et prodest, sive cum res physicae altius sunt indagandae, sive cum rerum gestarum memoria consideratius est tradenda, sive cum critica methodus accuratius instruenda est.

At vero inter omnes scholasticae philosophiae cultores Sancto Thomae incomparabilis palma reservatur: ipseque principem occupat locum. Veritatis unice amator, is quanta reverentia, quam quidem veritas poscit, res penitus intelligendas considerat, facta rimatur, litteras et documenta, e quibus acta dictaque explorantur, investigat! Quam apta est ipsi in disquisitionibus partium dispositio, quam firmum ar-

* Habita die 17 Septembris mensis a. 1950.

gumentorum robur et lucida dicendi proprietas! Victrici fortitudine, quam mentis celsitas parit, ad conclusiones progreditur; metaphysica principia, quae sunt omnibus aetatibus commune christianae sapientiae patrimonium, usque ad extrema consectaria placide et tuto enucleando deducit.

Hoc sane indubium: quantum caelum supereminet terras, tantum Divinae Revelationis vera supergrediuntur humanae mentis vires: illa his celsiora sunt, at minime quidem adversantur et repugnant; supra sunt, non contra. Sanctus Thomas autem mira quadam alacritate hominis intelligentiam, nimio illo fulgore quasi haesitantem et suspensam, in templum mysteriorum Dei introducit, et argumentationis arte quaestiones exsolvens, efficit, ut inter se divinarum et humanarum rerum convenientia resplendeat et appareat. Nunc quoque quam acris ardeat certatio in stabiliendis rationibus, quae inter fidem et humano lumine haustas doctrinas mutuae sunt, supra memoratae Nostrae Encyclicae Litterae demonstrant, quas quidem hoc consilio et proposito ducti edidimus, ut catholicae fidei depositum integrum, illaesum et indemne servetur. Quas Nos illic attigimus quaestiones, inter vos ac postea studiosae iuventuti, cui vacatis, pertractate, nullo non tempore obtemperantes afflatui, quo Angelicus Doctor vera perdidicit, summo nempe nisu intelligentiae ac religiosa pietate. Pertractate, eius methodo insistentes, qua semper is sententiarum continentiam et limites definit, sine inutili verborum effluentia, sed sobrio et solido sermone, illa claritate perspicuus, qua tum ipse tum scholasticae philosophiae doctores aurea sua aetate enituerunt atque Ecclesiam et scientiarum fines suo lumine collustrarunt.

Hoc strenui facite et de catholico nomine praeclarorum promeritorum serta colligetis. Copiosae demum messis pignus, Apostolicam Benedictionem paramanter in Domino impertimus universis, qui philosophico vestro Conventui praefuerunt vel adfuerunt, et Academiae a S. Thoma moderatoribus et sodalibus: Deus auctor luminis et pacis sit vobiscum.

II

Ad docentes et alumnos Universitatum Studiorum et Scholarum e Gallia Romam peregrinantes. *

En vous souhaitant la bienvenue, chers fils des Instituts catholiques de France, venus célébrer ici l'Année Sainte, Nous saluons aussi avec une profonde émotion et une ardente fierté les trois quarts de siècle

* Habita die 21 Septembris a. 1950.

de votre vaillante histoire. Emotion et fierté, oui, car c'est une histoire de grands sacrifices, de grands dévouements, qui s'est déroulée à travers tant de vicissitudes, tour à tour brillantes et sombres, toujours laborieuses.

Or, il ne serait pas raisonnable de dépenser son bien, sa peine, sa vie, au service d'une cause superflue ou insignifiante. Ce qui a été fait par vous et par la génération précédente suppose la conviction qu'un intérêt capital est engagé. Lequel?

Grâce à Dieu, il ne s'agit plus guère, comme à la fin du siècle dernier et au début de celui-ci, d'une polémique de défense ou de contre-offensive. Nous-mêmes avons eu maintes fois l'occasion de recevoir et de haranguer d'illustres représentants du monde intellectuel, ceux notamment des grandes Universités, qui Nous ont apporté le témoignage de leur déférence et de leur droite volonté.

Quel est donc, actuellement, la raison d'être des Instituts catholiques, leur opportunité, sur laquelle, même dans les meilleurs milieux, on semble élever parfois quelque doute? On pourrait d'abord voir une question de dignité pour l'Eglise dans le maintien de l'œuvre plus que millénaire, qui lui doit sa naissance, ses développements, son extraordinaire et féconde influence. Mais une pure considération de dignité, de tradition historique vénérable, suffit-elle à justifier, à expliquer une pareille dépense d'argent et d'efforts? Il en est une autre, à Notre avis, plus importante et plus vitale. La permanente actualité d'Instituts ou Universités catholiques réside dans l'utilité, le besoin de constituer un corps de doctrine, ordonné, solide, de créer toute une ambiance de culture spécifiquement catholique. Un enseignement, même irréprochable, dans toutes les branches du savoir, complété aussi par l'annexion à côté de lui d'une instruction religieuse supérieure, ne suffit pas. Toutes les sciences ont, directement ou indirectement, quelque rapport avec la religion, non seulement la théologie, la philosophie, l'histoire, la littérature, mais encore les autres sciences: juridiques, médicales, physiques, naturelles, cosmologiques, paléontologiques, philologiques. A supposer qu'elles n'incluraient aucune relation positive aux questions dogmatiques et morales, elles risqueraient néanmoins souvent de se trouver en contradiction avec elles. Il faut donc, même si l'enseignement ne touche pas directement à la vérité et à la conscience religieuse, que l'enseignant, lui, soit tout imbu de religion, de la religion catholique.

Ce n'est pas tout. Des circonstances tout à fait extrinsèques ont fait substituer en certains pays d'autres noms à celui d'Universités catholi-

ques. Le nom seul a pu disparaître; le caractère demeure et doit demeurer. Université ne dit pas seulement juxtaposition de facultés étrangères les unes aux autres, mais synthèse de tous les objets du savoir. Aucun d'eux n'est séparé des autres par une cloison étanche; tous doivent converger vers l'unité du champ intellectuel intégral. Et les progrès modernes, les spécialisations toujours plus poussées, rendent cette synthèse plus nécessaire que jamais. Autrement, le risque est grand de l'alternative entre l'excès d'indépendance, l'isolement de cette spécialisation au détriment de la culture et de la valeur générales et, d'autre part, le développement d'une formation générale, plus superficielle que profonde, au détriment de la précision, de l'exactitude, de la compétence propre. Réaliser cette synthèse elle-même, dans toute la mesure du possible, est la tâche de l'Université, la réaliser jusqu'à son nœud central, jusqu'à la clef de voûte de l'édifice, au-dessus même de tout l'ordre naturel, est la tâche d'une Université catholique.

Si les vicissitudes des temps en ont paralysé ou ralenti l'exécution, du moins l'effort est loin d'avoir été stérile. Vos Instituts catholiques de France peuvent être fiers de leur Livre d'or. Sans parler des maîtres éminents en toutes les sciences, professeurs, écrivains, inventeurs, initiateurs, dont les noms sont parmi les plus illustres de l'histoire contemporaine, quelle phalange d'hommes, aussi remarquables par leur valeur professionnelle que par leur foi et leur vie chrétienne, ont été fournis par eux à l'Eglise et à la société!

Poursuivez donc votre route, très chers fils, le regard fixé sur l'idéal que, hommes de sciences et hommes de foi, vous avez choisi pour votre étoile. Marchez dans sa lumière: elle brille au ciel, indéfectiblement; si jamais elle venait à pâlir à vos yeux, vous connaissez le guide, à qui le Christ vous a confiés. Et c'est pour vous aider à avancer d'un pas ferme dans sa clarté, que Nous avons donné Notre toute récente Encyclique « *Humani generis* ». Etudiez-la; soyez activement dociles à ses enseignements; faites-les passer en acte. Faites-le avec ce courage, dont vous ont donné l'exemple, à tous les âges de l'Eglise, les plus célèbres parmi les savants, les penseurs et les chefs. Ni les surprises ménagées par les découvertes de la science, ni les tâches d'actualité ne furent jamais pour les déconcerter même un seul instant. Forts de la conviction que, entre la science et la foi, entre les conclusions définitives de celle-là et les dogmes de celle-ci, aucune contradiction, aucune opposition irréductible n'est possible, ils vivaient dans l'assurance sereine que la foi catholique, sans maquillage et sans réticence, reste toujours,

au temps présent comme aux temps des Apôtres, l'arche du salut. Telle doit-elle être dans la pensée et dans le sentiment de l'humanité.

Qu'aucun effort ne vous décourage, qu'aucune incompréhension ne vous intimide, ni ne vous lasse ; vous avez pour vous l'assistance divine, en gage de laquelle Nous vous donnons, à vous tous, à vos Instituts, à vos collègues, à vos disciples, à tous ceux qui vous sont chers, Notre Bénédiction Apostolique.

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

PROSCRIPTIO LIBRI

Feria IV, die 20 Septembris 1950

In generali consessu Supremae Sacrae Congregationis Sancti Officii, Emi ac Revmi Domini Cardinales rebus fidei et morum tutandis praepositi, praehabito RR. DD. Consultorum voto, damnarunt atque in Indicem librorum prohibitorum inserendum mandarunt librum qui inscribitur:

IOSEPH KLEIN, *Grundlegung und Grenzen des kanonischen Rechts* (Tübingen, 1947).

Et die dominica, 24 eiusdem mensis et anni, Ssmus D. N. D. Pius Divina Providentia Pp. XII, in Audientia Excmo D. Adsessori Sancti Officii concessa, relatam sibi Emorum Patrum resolutionem adprobavit et publicari iussit.

Datum Romae, ex Aedibus S. Officii, die 2 Octobris 1950.

MARINUS MARANI, *Supr. S. Congr. S. Officii Notarius*

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

BRISBANEN. - TOOWOOMBAEN.

DECRETUM

DE FINIUM DIOECESIUM MUTATIONE

Excmus Dñus Ordinarius Toowoombaensis, plene assentiente Exmo Ordinario Brisbanensi, preces obtulit ad hanc Sacram Congregationem de Propaganda Fide ut, in fidelium bonum, pars territorii Archidioecesis Brisbanensis aggregaretur Dioecesi Toowoombaensi et proinde fines hoc modo immutarentur ut limites a fontibus fluminis vulgo vocati Ma Ma Heifer Creek, relinquant fastigia Montium qui appellantur Magni Dividentes, vulgo Great Dividing Range, et sequantur cursum supradicti fluminis usque ad confluentem eiusdem fluminis Ma Ma Heifer et fluminis Lockyer Creek. Ex illo loco limites linea recta versus septemtriones, superato cacumine Montis Perseverantiae, sequantur lineam meridianam 152° 104' longitudinis occidentalis usque ad punctum quo intercidit cum linea parallela 27° latitudinis meridionalis et postea eandem lineam usque ad Montes quibus nomen Blackbutt Range, quorum montium fastigia superando iterum tangant Magnos Dividentes Montes, scilicet Great Dividing Range et sequantur antiquos fines.

Porro haec Sacra Congregatio de Propaganda Fide, rei opportunitate perpensa, de mandato Ssmi D. N. Div. Prov. Papae XII, vigore scilicet facultatum ab Eodem Ssmo Domino Nostro sibi specialiter concessarum et per totum annum iubilarem 1950 valiturarum, praesenti Decreto statuit ut praefata pars territorii, cum clero et fidelibus ibi legitime exsistentibus, ab Archidioecesi Brisbanensi dismembretur et Dioecesi Toowoombaensi perpetuo incorporetur, mutatis hac ratione finibus utriusque Dioecesis.

Datum Romae, ex Aedibus eiusdem Sacrae Congregationis de Propaganda Fide, die 5 mensis Maii anno Domini 1950.

P. Card. FUMASONI BIONDI, *Praefectus*

L. ✠ S.

† Celsus Costantini, Archiep. tit. Theodos., *a Secretis*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

ROMANA seu ANAGNINA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI MARIAE DE MATTIAS, FUNDATRICIS SORORUM ADORATRICUM PRETIOSISSIMI SANGUINIS.

SUPER DUBIO

An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum, Tuto *procedi possit ad sollemnem eiusdem Venerabilis Beatificationem.*

Viginti quatuor seniores ceciderunt coram Agno... et cantabant dicentes: Dignus es, Domine, accipere librum et aperire signacula eius: quoniam occisus es et redemisti nos Deo in sanguine tuo ex omni tribu et lingua et populo et natione et fecisti nos Deo nostro regnum et sacerdotes et regnabimus super terram (Ap., 5, 8-10).

Divina haec verba Beati Gasparis Del Bufalo cor adeo adusserunt, ut nunquam a divini sanguinis virtute praedicanda se abstinuerit; uberrima animorum segete inde collecta.

Lectissimus huius apostolatus fructus merito Venerabilis Maria De Mattias est censenda, quae, divinae Providentiae inscrutabili consilio, Instituti Sororum ab Adoratione Pretiosissimi Sanguinis D. N. I. C. fundatrix facta est.

In hoc constituendo, moderando ac dilatando plurimum Venerabilis Maria adlaboravit, difficultatesque superavit, divini Sanguinis virtuti Beataeque Virginis patrocinio confisa, adeo ut vix post duodecim annos ab eius morte, quae Romae die 20 augusti anno 1866 contigit, Apostolica Sede illud approbaverit.

In hoc exantlando opere insignia virtutum omnium specimina dedit. Quare sanctitatis fama non defervente, canonicis auctoritate ordinaria inquisitionibus peractis, Beatificationis causae die 9 decembris anno 1903 commissio a sa. me. Pio Papa X fuit subsignata; dein Apostolica auctoritate processibus constructis, servatis de iure servandis, per decretum diei 16 februarii anno 1936, Pio Papa XI approbante, heroicum virtutes attigisse gradum edictum est.

Nec satis. Non enim divinum quoque miraculorum testimonium de-

fuit, die namque 5 martii anni huius, duo miracula eius interventione a Deo patrata fuisse Summi Pontificis auctoritate decretum est.

Hisce praeiactis, ut iuridice omnia, quae ad sollemnem Beatificationem a sacris canonibus requiruntur, servata fuisse constet, necesse est ut in generali S. R. C. coetu coram Summo Pontifice, actorum serie perpensa, dubium discutiatur: *An, stante approbatione virtutum et duorum miraculorum,* Tuto *procedi possit ad sollemnem Venerabilis Servae Dei Beatificationem.* Hoc dubium Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens seu Relator, in generali Congregatione die 8 augusti habita proposuit, cui omnes, quotquot aderant, Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores unanimi affirmativo suffragio responderunt. Beatissimus vero Pater, his attente auscultatis, noluit statim Suum edere iudicium, ut rem coram Deo aliquantisper perpenderet.

Diem hunc selegit ut supremam ferret sententiam. Quapropter Rmos Cardinales Alexandrum Verde et infrascriptum S. R. C. Praefectum, R. P. Salvatorem Natucci, Fidei Promotorem generalem, meque Secretarium ad Se advocavit atque sacrosancto Missae Sacrificio religiose celebrato, edixit: Tuto *procedi posse ad sollemnem Venerabilis Mariae De Mattias Beatificationem.*

Hoc autem decretum promulgari, in acta S. R. C. referri nec non Apostolicas Litteras sub anulo Piscatoris de Beatificationis sollemniis in Vaticana Basilica quandocumque celebrandis, expediri mandavit.

Datum ex Arce Gandulphi prope Romam, die 3 Septembris, Dominica XIV post Pentecosten, Anno Sacro 1950.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius*

II

MARIANOPOLITANA

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS VENERABILIS SERVAE DEI MARGARITAE BOURGEOYS, FUNDATRICIS CONGREGATIONIS A DOMINA NOSTRA.

SUPER DUBIO

An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur

Magnum decus magnamque Trecensis civitas gloriam adepta est, quae natales Venerabili Servae Dei Margaritae Bourgeoys dedit. Haec die decimo septimo aprilis anno 1620 e piis honestisque parentibus orta

eodemque die baptizata, vel ab infantia apostolicum in animorum salutem ingenium ostendit, quod in Canadensi regione, ad quam anno 1653 primo appulit, nova religiosa familia constituta, mirabilius se prodidit, in insula praesertim Marianopolitana, quae tunc silva erat a barbaris magna ex parte crudelibusque sylvicolis habitata, quam ipsa evangelica caritate in civilem humanamque coloniam mutavit, magnae deinde civitatis rudimentum. Meritis onusta die 12 ianuarii anno 1700, Ecclesiae sacramentis sancte acceptis, placidissime animam exhalavit.

Servatis de iure servandis, die 10 decembris anno 1878 Beatificationis causa a Leone XIII fel rec. est introducta; heroicas Servam Dei exercuisse virtutes, ex decreto diei 19 iunii a. 1910, Pio X sa. me. approbante, constat.

Quum caelestia signa non deesse viderentur, duae mirae sanationes ab actoribus Sacrae huic Congregationi exhibitae sunt, ut causa ad Beatificationem posset procedere. Hae sunt:

1. Iosephus Descôteaux a gravissimo gangraenae morbo in parte sinistri pedis fuit attactus. Qui morbus, ut patet, est omnino insanabilis. Has diagnosim ac prognosim non modo officiales periti sed et ipsum nostrae Congregationis medicum Collegium edicunt. Incassum per octo saltem annos medicis remediis cedentibus, plures ingeminatae sunt preces plurium Sanctorum, praesertim S. Ioseph, intercessionem implorantes; demum novendiales preces Venerabili Margaritae pro infirmi sanatione effusae sunt, atque sepulchri eiusdem pulvere aegri pes fuit aspersus. Tum Iosephus insueto calore pedem persentit affectum, a doloribus, quibus iugiter cruciabatur, statim liber evadit, atque somno correptus, ab hora octava postmeridiana ad quintam sequentis diei placide obdormit. Postridie mane expergefactus plagam nova pelle opertam invenit, sanatum se sentit, e lecto surgit, in domo deambulat. Paullatim cetera morbi adiuncta remittunt, caro virescit, ungues renascuntur, pes in pristinum sanitatis statum rursus reducitur.

Miraculo sanationem tribuunt unus ex medentibus superstes, duo ex officio periti, medicum S. R. C. Collegium atque testes in processu excussi.

Mira haec sanatio in oppido Saint-Célestin in comitatu ac Dioecesi Nicoletana in Canadensi regione contigit mense augusto a. 1904.

II. Ioannes Ludgerus Lacroix, septuaginta septem annos natus, qui ob arteriosclerotícam gangraenam anno 1940 dexteri cruris amputationem fuerat passus, sequenti anno eodem morbo in sinistro pede fuit tentatus. Noluit amputationi subici, sed totam fiduciam in Venerabilis Bourgeoys intercessione collocavit.

Quare die 2 ianuarii a. 1942 novendiales preces instituit dieque 10 eiusdem mensis de repente omnino perfecte sanatus est.

Diagnosim et prognosim morbi, nec non supernaturalem actionem duo medentes, duo ex officio periti medicumque nostrae Congregationis Collegium unanimiter confirmant. Mirum hoc factum in oppido Saint-Johnsbury Vermont contigit.

Super his duabus sanationibus apostolica auctoritate in Marianopolitana Archiepiscopali Curia annis 1928 atque 1946 constructi sunt processus, pro quorum iuridica vi diebus 6 augusti 1931 et 4 aprilis 1948 favorabilia edita sunt decreta. Servatis canonicis legibus, duo pro unaquaque sanatione officiales periti electi sunt, qui suam sententiam ferrent.

Hae a cuncto medico Collegio diebus 3 ac 10 martii a. 1949 penitus fuerunt discussae atque unanimiter confirmatae.

Die 24 ianuarii anni huius Praeparatoria habita est Congregatio, quam die 8 augusti Generalis subsecuta est coram Ssmo D. N., in qua Rmus Cardinalis Alexander Verde, Causae Ponens, dubium posuit disceptandum : *An et de quibus miraculis constet in casu et ad effectum de quo agitur* Rmi Cardinales, Officiales Praelati Patresque Consultores suam quisque protulit sententiam. Beatissimus Pater attento animo suffragia auscultavit, Suam vero ferre sententiam ad hunc usque diem distulit, ut Suis adstantiumque precibus maiori a Deo lumine illustraretur.

Quapropter Rmis Cardinalibus Alexandro Verde, Causae Ponente, ac infrascripto, S. R. C. Praefecto, nec non R. P. Salvatore Natucci, Fidei generali Promotore meque Secretario arcessitis, divina Hostia religiosissime litata, sententiam hanc tulit : *Constare de duobus miraculis a Deo, Venerabili Margarita Bourgeoys intercedente, patratis,* nempe : *Constare de instantanea perfectaque sanatione cum Iosephi Descôteaux a gravissimo gangraenoso morbo in sinistro pede, tum Ioannis Ludgeri Lacroix a gravissima gangraena in laevo pede.*

Hoc autem decretum rite promulgari et in acta Sacrae Rituum Congregationis referri mandavit.

Datum ex Arce Gandulphi prope Romam, die 3 Septembris, Dominica XIV post Pentecosten, Anno Sacro 1950.

✠ C. Card. Micara, Ep. Velitern., *Praefectus*

L. ✠ S.

† A. Carinci, Archiep. Seleuc., *Secretarius*

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA ROMANA ROTA

Citationes edictales

I

BUFFALEN.

NULLITATIS MATRIMONII (DRAGO-PRIVITERA)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñi Iosephi Privitera, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Romae, Palazzo della Cancelleria) die 23 Ianuarii 1951, hora 11, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An constet de nullitate matrimonii, in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti Iosephi Privitera curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Augustus Fidecicchi, *Ponens.*

Ex Cancelleria Tribunalis S. R. Rotae die 11 Octobris 1950.

Ovidius Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Ioseph Privitera, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 23 Janvier 1951, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devant la Rote.

Conste-t-il de la nullité du mariage dans la cas?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Ioseph Privitera devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

II

ROMANA

NULLITATIS MATRIMONII (SANTI - MATTIOLI)

Cum ignoretur locus actualis commorationis Dñi Sebastiani Mattioli, in causa conventi, eundem citamus ad comparendum, sive per se sive per procuratorem legitime constitutum, in Sede Tribunalis S. R. Rotae (Romae, Palazzo della Cancelleria) die 15 Decembris 1950, hora undecima, ad concordandum de dubio disputando, vel infrascripto subscribendum et ad diem designandam, qua habebitur Turnus Rotalis pro causae definitione.

An sententia Rotalis diei 2 maii 1950 confirmanda vel infirmanda sit in casu.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de loco commorationis praedicti domini Sebastiani Mattioli curare debent, ut de hac edictali citatione ipse moneatur. *

Henricus Caiazzo, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 14 Octobris 1950.

Ovidius Bejan, *Notarius.*

* Etant inconnu le lieu de la demeure actuelle de M. Sebastien Mattioli, défendeur en cette cause, nous le citons à comparaître, par propre personne ou par un procureur légitimement constitué, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Cancelleria) le 15 decembre 1950, à 11 heures, pour concorder ou souscrire le doute ci-dessous rapporté, et fixer le jour de la décision de la cause devante la Rote.

Doit-on confirmer ou casser la sentence Rotale du 2 mai 1950 dans cette cause?

Les Ordinaires des lieux, les curés, les prêtres, les fidèles ayant connaissance du lieu de la résidence du dit Sebastien Mattioli devront, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

6 ottobre 1950. S. E. Revma Monsig. Di Jorio Alberto, l'Illmo e Revmo Monsig. Serafini Alberto e il Revmo Padre Bidagor Raimondo, *Consultori della Sacra Congregazione del Concilio.*

13 » » L'Illmo e Revmo Monsig. Fontenelle Renato, *Ministro della Cappella Pontificia.*

ONORIFICENZE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre Pio XII, felicemente regnante, si è degnato di conferire:

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

20 agosto 1948. Al sig. Abdollah Khosrovi (Iran).
» » » Al sig. Adle Tabatabaï (Iran).
22 maggio 1949. Al sig. Doehling Ernesto, della diocesi di Würzburg.
12 ottobre » Al sig. Piccotti Giovanni, dell'arcidiocesi di Pisa.
20 » » Al sig. Mariño Luigi Saverio, dell'arcidiocesi di Bogotà.
12 dicembre » Al sig. Nicolini Marco, dell'arcidiocesi di Lima.
» » » Al sig. Wiese Augusto, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Wiese Fernando, della medesima arcidiocesi.
10 febbraio 1950. Al sig. Bocca Alessandro (Roma).
» » » Al sig. Cornaro Vittorio (Roma).
» » » Al sig. Gattamelata Felice (Roma).
» » » Al sig. Guidi Francesco (Roma).
25 » » Al sig. Brillant Giulio A., dell'arcidiocesi di S. Germano di Rimouski.
» » » Al sig. Toutoungi Giuseppe, del patriarcato di Antiochia dei Melchiti.
5 marzo » Al sig. Bustamante Perez Carlo, dell'arcidiocesi di Quito.
25 » » Al sig. Lodolo D'Oria Alessandro (Roma).

6 aprile 1950. Al sig. Mazzitelli Antonio, dell'arcidiocesi di Reggio Calabria.
» » » Al sig. Malinverno Franco, dell'arcidiocesi di Milano.
17 » » Al sig. Mennini Luigi (Roma).
24 » » Al sig. Carlesi Alfonso, della diocesi di Prato.
21 » » Al sig. McShain Giovanni, dell'arcidiocesi di Filadelfia.
» » » Al sig. McGranery Giacomo, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Santoro Guglielmo, dell'arcidiocesi di Boston.
5 maggio » Al sig. Bevilacqua Giuseppe, dell'arcidiocesi di Genova.
10 » » Al sig. Ferrari Giovanni, della diocesi di Novara.
» » » Al sig. Di Gregorio Giuseppe, della diocesi di Caltagirone.
12 » » Al sig. Gallina Amedeo, della diocesi di Treviso.
17 » » Al sig. Pierini Piero, dell'arcidiocesi di Milano.
18 » » Al sig. Moraschi Aldo, della diocesi di Alessandria.
27 » » Al sig. McConville Giuseppe, dell'arcidiocesi di Nuova York.
» » » Al sig. Amici Enrico (Roma).
» » » Al sig. Ermini Giovanni (Roma).
» » » Al sig. Paris Luigi (Roma).
» » » Al sig. Costarelli Francesco, dell'arcidiocesi di Catania.
16 giugno » Al sig. Scalla Luigi, dell'arcidiocesi di Monreale.
» » » Al sig. Valenti Onofrio, della medesima arcidiocesi.
22 » » Al sig. Calton Giovanni Beda, della diocesi di Lismore (Australia).
» » » Al sig. Glynn Aroldo Marco, della medesima diocesi.
» » » Al sig. McDermott Guglielmo Francesco, della medesima diocesi.
24 » » Al sig. Borromeo Giberto, dell'arcidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Salmi Mario, della diocesi di Arezzo.
30 » » Al sig. conte Balladore Palleri Cesare (Roma).
» » » Al sig. Negri Lamberto (Roma).
21 luglio » Al sig. Perez Giacomo, dell'arcidiocesi di Caracas.
» » » Al sig. Borri Silvio (Roma).
24 » » Al sig. Fasolino Giuseppe (Roma).

La Commenda dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe militare:

20 giugno 1950. Al sig. Herzog Lorenzo, ten. col. della Guardia Palatina d'Onore di Sua Santità.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Gregorio Magno, classe civile:

20 gennaio 1950. Al sig. Carassero Gaudenzio, della diocesi di Casale Monferrato.

2 aprile 1950. Al sig. Ficoneri Astorre (Roma).
6 maggio » Al sig. Brena Tommaso, dell'arcidiocesi di Montevideo.
» » » Al sig. Regules Dardo, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Zorrilla de San Martin Ignazio, della medesima arcidiocesi.
» giugno » Al sig. Cerioli Francesco, della diocesi di Cremona.
16 » » Al sig. Salvo Felice, della diocesi di Ventimiglia.
» » » Al sig. Frediani Enrico, della diocesi di S. Miniato.
4 luglio » Al sig. Fornasini Leo, della diocesi di Mantova.
» » » Al sig. Catti Pietro (Roma).
6 agosto » Al sig. Siri Carlo A., dell'arcidiocesi di S. Salvador.

La Commenda dell'Ordine di San Silvestro Papa:

28 aprile 1948. Al sig. Eichenlaub Ottone, della diocesi di Magonza.
» » » Al sig. Schmid Giuseppe, della medesima diocesi.
18 gennaio 1949. Al sig. Brenha da Fontoura Abilio, dell'arcidiocesi di S. Paolo del Brasile.
22 maggio » Al sig. Pattloch Paolo, della diocesi di Würzburg.
» » » Al sig. Mai Giuseppe, della medesima diocesi.
25 giugno » Al sig. Ruby Giuseppe, dell'arcidiocesi di Friburgo in Brisgovia.
10 febbraio 1950. Al sig. Seganti Guglielmo (Roma).
7 marzo » Al sig. Thompson Federico Riccardo, dell'arcidiocesi di Sidney.
17 marzo » Al sig. Leo Raffaele, della diocesi di S. Marco e Bisignano.
» » » Al sig. Blasimme Federico (Roma).
» » » Al sig. Cenciarelli Alfredo, dell'arcidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Reguitti Silvio, della diocesi di Brescia.
21 » » Al sig. Filippetti Giovanni, della diocesi di Acqui.
31 » » Al sig. Rizzuti Antonio, dell'arcidiocesi di Rossano.
4 aprile » Al sig. Masdea Alfredo (Roma).
6 » » Al sig. Gagliardi Raffaele, della diocesi di Cerreto Sannita.
» » » Al sig. Massa Paolo Emilio (Roma).
17 » » Al sig. Adami Casimiro, della diocesi di Verona.
» » » Al sig. Ulisse Giuseppe, del'arcidiocesi di Ancona.
» » » Al sig. Bosman Carlo (Roma).
21 » » Al sig. Frazier Pryor Samuele, dell'arcidiocesi di Filadelfia.
24 » » Al sig. Gabellini Alessandro, dell'arcidiocesi di Fermo.
» » » Al sig. Pappalardo Concetto, dell'arcidiocesi di Catania.
30 » » Al sig. Salata Giovanni, della diocesi di Tortona.

5 maggio 1950. Al sig. Campobasso Giuseppe, dell'arcidiocesi di Bari.
8 » » Al sig. Silvagni Mario (Roma).
10 » » Al sig. Airoldi Benigno, della diocesi di Novara.
» » » Al sig. Barbano Giovanni, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Flury Placido, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Lombardi Renato, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Manfredi Arnaldo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Indelli Vincenzo, della diocesi di Campagna.
12 » » Al sig. Vanini Abramo, della diocesi di Treviso.
17 » » Al sig. Micheloni Placido (Roma).
27 » » Al sig. Tambutto Daniele, della diocesi di Tortona.
7 giugno » Al sig. Ferdinando Rossi, dell'arcidiocesi di Genova.
13 » » Al sig. Sabetti Giovanni (Roma).
» » » Al sig. Jachetti Domenico, della diocesi di La Spezia.
» » » Al sig. Vaccari Benito, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Vaccari Eugenio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Vaccari Federico, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Vaccari Mario, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Santambrogio Mario, dell'arcidiocesi di Milano.
16 » » Al sig. Banchi Giuseppe (Roma).
» » » Al sig. La Rosa Antonio, dell'arcidiocesi di Monreale.
22 » » Al sig. dott. Myen Tjyang Giovanni, del vicariato apostolico di Seul.
27 » » Al sig. Vento Cono (Roma).
» » » Al sig. De Gregorio Luciano, della diocesi di Agrigento.
30 » » Al sig. Conte Giuseppe (Roma).
» » » Al sig. Forni Giovanni (Roma).
» » » Al sig. Loy Ballero Antonio (Roma).
» » » Al sig. Marchei Ettore (Roma).
» » » Al sig. Monticelli Giuseppe (Roma).
» » » Al sig. Lozzi Romolo (Roma).
» » » Al sig. Negri Giovanni (Roma).
4 luglio » Al sig. Michele Brusasca, dell'arcidiocesi di Milano.
16 » » Al sig. Rovesci Antonio, della diocesi di Matelica.
26 » » Al sig. Ortolani Giovanni, della diocesi di Imola.
21 » » Al sig. Pasini Angelo, della diocesi di Rimini.

Il Cavalierato dell'Ordine di San Silvestro Papa:

25 gennaio 1950. Al sig. Rho Angelo, dell'arcidiocesi di Milano.
17 marzo » Al sig. Cucchiani Cesare, dell'arcidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Canella Carlo, della diocesi di Feltre.
» » » Al sig. Reale Giuseppe, della diocesi di Policastro.
» » » Al sig. Tolve Luigi, della diocesi di Pesaro.

17 marzo 1950. Al sig. Cecchi Gino, dell'arcidiocesi di Siena.
25 » » Al sig. Gazzella Giulio (Roma).
31 » » Al sig. Canepa Faliero, dell'arcidiocesi di Ancona.
2 aprile » Al sig. Toppino Alessandro, della diocesi di Alba.
» » » Al sig. Mutawonga Pietro, del vicariato apostolico di Masaka.
» » » Al sig. Mwanje Giuseppe, del medesimo vicariato apostolico.
6 » » Al sig. Ruvolo Giuseppe (Roma).
» » » Al sig. Biava Osvaldo, dell'arcidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Mangiagalli Riccardo, della medesima arcidiocesi.
» » » Al sig. Quarta Francesco, della diocesi di Lecce.
» » » Al sig. Minestra Cesare, della diocesi di Lodi.
» » » Al sig. Festuccia Pompilio, della diocesi di Rieti.
» » » Al sig. Ajovalasit Vincenzo, dell'arcidiocesi di Palermo.
24 » » Al sig. Matteucci Gino, dell'arcidiocesi di Fermo.
» » » Al sig. Guffanti Mario, dell'arcidiocesi di Milano.
5 maggio » Al sig. Fabbri Lorenzo (Roma).
6 » » Al sig. Berro Roberto, dell'arcidiocesi di Montevideo.
» » » Al sig. Fernandez Elbio, della medesima arcidiocesi.
10 » » Al sig. Barbieri Alberto, dell'arcidiocesi di Milano.
» » » Al sig. Cerruti Guglielmo, della diocesi di Novara.
11 » » Al sig. Adams Simpson Alva (U. S. A.).
12 » » Al sig. Spinelli Paolo, dell'arcidiocesi di Acerenza e Matera.
» » » Al sig. Bortolato Giuseppe, della diocesi di Treviso.
» » » Al sig. Mancini Antonio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Marchesini Terenzio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Rossetti Giovan Battista, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Stocco Giovanni, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Visentin Giovanni, della medesima diocesi.
17 » » Al sig. Filidei Pilade, della diocesi di Livorno.
18 » » Al sig. Del Bello Filippo, dell'arcidiocesi di Spoleto.
27 » » Al sig. Tilado Zoungrana Alberto, del vicariato apostolico di Ouagadougou.
22 giugno » Al sig. Markwalder Saverio, della diocesi di Basilea.
» » » Al sig. Santi Bruno (Roma).
» » » Al sig. Santi Lorenzo (Roma).
» » » Al sig. Santi Roberto (Roma).
24 » » Al sig. Berarducci Giuseppe, della diocesi di Pesaro.
» » » Al sig. Caruso Eraldo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Filippucci Gino, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Giovannelli Giulio, della medesima diocesi.

24 giugno 1950. Al sig. Ligi Giulio, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Manfredini Marzio, della medesima diocesi.
27 » » Al sig. Gucciardo Paolo, della diocesi di Agrigento.
» » » Al sig. Politi Gerardo, della medesima diocesi.
» » » Al sig. Saetta Luigi, della medesima diocesi.
30 » » Al sig. Bernardini Bernardino (Roma).
» » » Al sig. Olmi Massimo (Roma).
4 luglio » Al sig. Pedrazzoli Giuseppe, della diocesi di Mantova.
14 » » Al sig. Vercelloni Luigi, dell'arcidiocesi di Milano.

NECROLOGIO

23 marzo 1949. Monsig. Faveau Paolo Alberto, Vescovo tit. di Tamaso.
22 maggio 1950. Monsig. Klerlein Leone, Vescovo tit. di Voncaria.
3 settembre » Monsig. Pasotti Gaetano, Vescovo tit. di Barata, Vicario Apostolico di Rajaburi.
18 » » Monsig. Marina Alcide, Arcivescovo tit. di Eliopoli di Fenicia, Nunzio Apostolico nel Libano.
23 » » Monsig. Roche Edoardo Patrizio, Arcivescovo di San Giovanni di Terranova.
5 ottobre » Monsig. Emmet Tommaso A., Vescovo tit. di Tuscania.
16 » » Monsig. Gayet Luigi Francesco, Vescovo di Nagpur.
20 » » Monsig. Tosti Liberato, Arcivescovo tit. di Leucade.
23 » » Monsig. Mulligan Silvestro Patrizio, Arcivescovo tit. di Cirro.

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

Recentissima editio, nova typica

BREVIARIUM ROMANUM

Ex decreto SS. Concilii Tridentini restitutum, Summorum Pontificum cura recognitum cum nova versione Psalterii Pii Papae XII auctoritate edita

Ita inscribitur nova Breviarii Romani edito ab Officina Libraria Vaticana nunc evulgata.

Sicut notum est, tempore praeterito typicae semper parabantur uno volumine « totum » (usque ad novissimam, quartam post typicam, anno 1928). Nunc autem praesens Breviarii Romani editio, uti typica habenda ex approbatione Sacrae Rituum Congregationis, prima vice paratur in quatuor partes divisa, i. e. hiemalem, vernam, aestivam et autumnalem.

Quamvis omnibus Divinum Officium recitantibus veneri Psalmorum versione utendi facultas servetur, tamen opportunum visum est hanc novam editionem typicam Breviarii Romani nova Psalmorum e primigeniis textibus versione adornare.

Imprimitur typis rubris et nigris, atque textus lineis rubris (circiter cm. 14×9) circumscribitur seu quadratur. Omnia diligenter curantur ut usus practicus sit et commodior: charta indica optima, characteres pulcri et nitidi ad recitationem aptissimi.

Praecipuae partes (Ordinarium, Psalterium, Proprium de Tempore, Proprium Sanctorum) ac festa principaliora (praesertim quae sub ritu duplici primae vel secundae classis recoluntur) imaginibus decorantur.

Ad multiplices vitandos ad Ordinarium et ad Psalterium recursus, qui nimis molesti videbantur: in Psalterio, quae cotidie recitanda sunt ex Ordinario, semper repetuntur; item in singulis feriis Adventus repetuntur, pro commemoratione, versus ad Laudes et Vesperas ac oratio Dominicae; similiter in Proprio Sanctorum, antiphonae et versus commemorationum integrae, iterantur, lectiones contractae pro festo simplificato semper post lectiones secundi Nocturni uniuscuiusque festi inveniuntur. Aliae quoque similes innovationes introductae sunt, ita ut omnes, qui Officium Divinum recitandi obbligatione teneantur, prae oculis habere possint editionem typicam et, ad sacrum munus absolvendum, commodiorem.

VARIA HUIUS BREVIARII PRETIA

In 4 partes divisum, in 18° (cm. 10,5×16,5) cum nova Psalmorum versione Pii Pp. XII auctoritate edita — In charta indica avoriata — Typis clarissimis, rubris et nigris — In praecipuis partibus et festis principaliorибus imaginibus decoratum; spissum: cm. 2,5; pondus: 1 vol. relig.: gr. 420.

Psalmi Horarum pro Festis, Absolutiones, Benedictiones, Suffragia, Antiphonae finales B. M. V. Orationes Dominicarum. Verumtamen Preces ante et post divinum Officium, Ps. 44, Hymnus ambrosianus cantica Benedictus, Magnificat ad uniuscuiusque voluminis initium inserta sunt.

Quodlibet Breviarium continetur in custodia ex charta spissa confecta.

Sine religationis pretii augmento, addi poterunt Propria Officia Dioeceseos vel Ordinis seu Congregationis; quae tamen ab tempore mittenda erunt.

Solutum Lit. 11.000 ($ 20) — A) Corio contectum cum sectione foliorum rubra Lit. 14.000 ($ 25.50) — B) Corio contectum cum sectione foliorum aurea Lit. 15.500 ($ 28) — C) Corio caprino contectum cum sectione foliorum aurea Lit. 16.500 ($ 30) — D) Corio caprino contectum cum sectione foliorum rubra-aurata Lit. 17.000 ($ 31) — E) Corio caprino optimo cum sectione foliorum rubra-aurata et ornamentis aureis decorato, Lit. 20.000 ($ 36.50). Tegumentum e corio factum ad unum volumen accomodatum. Lit. 1500 ($ 2.75).

LIBRERIA EDITRICE VATICANA
CITTÀ DEL VATICANO

PIO XII

Editio latina, italica, gallica, anglica, germanica, hispanica, lusitanica

ENCICLICA "HUMANI GENERIS"

De nonnullis falsis opinionibus quae catholicae doctrinae fundamenta subruere minantur

ADHORTATIO APOSTOLICA

Ad Clerum universum pacem et communionem cum Apostolica Sedem habentem
DE SACERDOTALIS VITAE SANCTITATE PROMOVENDA

CODEX IURIS CANONICI

Volumina pro varia forma pretium:
editio in-32° (cm. 8×12), volumen ex charta indica, linteo anglico contectum cum titulo aureo Lit. 1300 ($ 2,80);
editio in-12° cum Fontium annotatione (cm. 12,5×19,5), volumen solutum Lit. 1000 ($ 2). Linteo contectum Lit. 1300 ($ 2,80);
editio in-18° (cm. 9,5×15), volumen solutum Lit. 600 ($ 1,50). Linteo contectum Lit. 900 ($ 2);
In his editionibus habetur Apostolica Constitutio Pii Pp. XII *De Sede Apostolica vacante et de Romani Pontificis electione*, anno 1945 data.
editio in-8°, cum Fontium annotatione (cm. 16,5×26), volumen solutum Lit. 800 ($ 1,80)

PETRI CARD. GASPARRI

TRACTATUS CANONICUS DE MATRIMONIO, Editio nova ad mentem Codicis I. C. - Vol. I. pp. 472 - Vol. II. *cum alligatis. In brochure*, pp. 620
In Italia L. 700 — Estero $ 1,50

CATECHISMUS CATHOLICUS
In-12°, pp. 488 - In Italia L. 100 - Estero $ 0,40

BIBLIORUM SACRORUM
IUXTA VULGATAM CLEMENTINAM NOVA EDITIO

Breviario perpetuo et concordantiis aucta, adnotatis etiam locis qui in monumentis fidei solemnioribus et in liturgia romana usurpari consueverunt

CURAVIT
ALOISIUS GRAMATICA

Un volume in-8°, pp. XVI-1186, in carta tenace, legato in tutta tela L. 1800 - Estero $ 3,50
Libro di testo nei Seminari e Università degli Studi

Sac. ALAPHRIDUS OTTAVIANI

INSTITUTIONES IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI
EDITIO TERTIA

Vol. I, **Ecclesiae constitutio socialis et potestas** pp. XVI-452. 1947. Lib. 1000 ($ 2)
Vol. II, **Ecclesia et Status,** pp. VII-497. 1948. Lib. 1000 ($ 2)

COMPENDIUM IURIS PUBLICI ECCLESIASTICI
in usum Auditorum S. Theologiae, pp. VIII-504, Editio altera, iterum impressa, 1948
L. 800 ($ 1,60)